

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 1. szám, 2021. január

Old friend

Forest cat

Sunrise

Jackpot!

Hunters

Village football

Broken robot

INFO BOX

DENIS ZHBANKOV - CHARACTER ARTIST

Az orosz művész így nyilatkozott a **HeavyMetal** magazinnak:

„Úgy gondolom, hogy a műalkotásokban a legfontosabb a történet. Még akkor is, ha az alkotás rosszul van elkészítve, ha érdekes történet áll mögötte, a közönségnek tetszeni fog.”

Saját képeiről azt mondja: „Nem vagyok mindig biztos abban, hogy a történetnek teljesen vége. Néha visszatérek a műveimhez, és vagy kiegészítem, vagy teljesen átdolgozom. Ez egy végtelen folyamat.”

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.deviantart.com/deniszhabkov>

<https://www.artstation.com/deniszhabkov>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/gdemoytelephon>

<https://www.instagram.com/deniszhabkov>

Szerkesztői köszöntő

Új év, új lendület, új tervek (régí problémák :)). Idei első számunk talán nem meglepő módon igen hasonló módon épül fel, mint az eddigiek. Azonban most a novellák és versek mellé találtunk nektek néhány pályázatot, amelyek érdeklődésre tarthatnak számot. Javasolom, alaposan és figyelmesen olvassátok el a kiírásokat, nehogy visszadobják a beküldött pályázati művet egy-egy apróság miatt.

Itt ragadom meg az alkalmat, hogy beharangozzam: most már biztos, hogy idén is lesz lidércfényes pályázat. Ráadásul olyan, ami még nem volt a Lidércfény történetében. Szóval ceruzákat kihegyezni, tollakat tintával feltölteni, billentyűzeteket kipucolni, hogy ha részünkről minden készen áll, az összes kis apró részletben megegyeztünk, és közzé tettük a pályázati kiírást, ne legyen más dolgok, csak beleásni magatokat a témába, és írni pár klassz novellát!

Ami ezen lapszámunktól újításnak számíthat (bár pár évvel ezelőtt még szokványos volt), az az, hogy elkezdjük közölni a weboldalunkon megjelent folytatásos novellák közül a jobban sikerülteket, illetve egyúttal befejezteket. Ezt rögtön egy csorba kiköszörülésével kezdjük: bel corma: Vámpírvadász című fantasy novellasorozatát már elkezdtük 2013-2014 során leközzölni, de az utolsó részek valami oknál fogva kimaradtak. Nyilván lesznek hosszabb és rövidebb sorozatok is, hosszabb és rövidebb részekkel, tehát a leközlés során ezek fényében lesz olyan, hogy az adott sorozatból több rész is megjelenik ugyanabban a számban, míg a hosszabb fejezetekből álló sorozatok esetében egy-egy rész lesz olvasható havonta.

Tulajdonképpen nincs is más hátra, mint-hogy merüljete el a folyóirat novelláinak soraiban, élvezzete az elétek táruló világokat, az írók által számotokra lejegyzett történeteket. Hiszen legyen a világ odakint olyan, amilyen, szobánk csendes magányában, egy kényelmes fotelben csodálatos szellemi utazásokat tehetünk, kis időre elfeledve minden gondunkat, bajunkat, hogy végül újjult erővel vethessük bele magunkat a mindennapi élet megpróbáltatásaiba.

Tartalomjegyzék

Pályázati kiírások

- „Nekivág!” Rejtő Jenő irodalmi pályáza 4
- Preyer Hugo Novellapályázat 2021 4
- Paganus, avagy pogány kultuszok, titkos társaságok és páholyok
a Cthulhu-mítoszban – novellapályázat . . . 5

Novellák

Mortelhun - A januári lány	7
bombahoppa - Szabadság	8
n13 - Egy Grincs emlékiratai	9
SzaGe - Nagyszüleink emlékére	10
kosakati - Piramis	11
Geonauta - A cél	17
Jávorszki András - Vízió	17
kovacs-gabor - Trauma	19
bel corma - Vámpírvadász	21

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Kristálysólyom - Mese a napról,
a holdról és a bolygóról . . 22

Verse

jocker - Az őszi szél oboája	24
Santiago - Isteni hajlék	25
csabi669 - Ragyogj!	25
Mortelhun - Éhezők éneke	25
angyalka146 - Fordított világ	25
Krómer Ágnes - Egy perc varázslat	26
Norton - Asztrális ének	26
Drekhtor - A régi napok emlékei	26
csabi669 - Csiszolatlan érc	26
Drekhtor - „Néki”	26
Mortelhun - Speckó vers	27
Santiago - Hajnali tragédia	27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázati kiírások

„Nekivág!” Rejtő Jenő irodalmi pályázat

A Stílus és Technika írástechnikai oldal irodalmi pályázatot hirdet, ahová rövid prózai műveket vár. A legjobbak egy válogatás antológiában kiadásra kerülnek.

A PÁLYÁZAT FELTÉTELEI

Tematikus megkötés: Rejtő Jenő munkásságát alapul véve olyan történetek megírását várjuk, ahol adott művet a rejtői humor jellemzi. Nem kimondottan légiós, vadnyugati, esetleg Rejtő Jenő által alkalmazott más történeti jellemzőre épüljön, hanem az irodalom bármely zsánere alapjául szolgálhat. Azaz lehet: kaland, krimi, romantikus, detektív, fantasy, sci-fi stb., esetleg jelenet is.

Technikai segítség: egyenesen Rejtő Jenő siet a pályázók segítségére hathatós technikai tanácsokkal, amelyek A detektív, a cowboy és a légió című történetében olvashatóak.

„– Bravó! Szóval, tisztában van az egyetlen fő törvényével a kalandregénynek: az olvasó gyűlöli a reformokat! A detektív pipázzon, a bűnös legyen cinikus, és az ékszer legyen nyakék. És főleg, az író ne akarjon okosabb lenni. Ne írjon prémboás hölgyet, aki titokzatos, mert a titokzatos hölgy az szürke ruhás, és lehajtott fejjel siet.”

A teljes történet: A detektív, a cowboy és a légió

Korhatár: betöltött 18. életév.

Szerzői jog:

A szerző a pályamű beküldésével

- büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött történet a saját szellemi terméke.
- hozzájárul műve(i) felhasználásához, megjelentetéséhez más publikálási felületeken is, amennyiben az adott pályamű a zsűri értékelése alapján nem kerül be a kötetbe.
- elfogadja, hogy az érintett írás(ok) felhasználási joga* 5 évre a Stílus és Technika-t illeti meg.

[1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról](#)

***A felhasználási jog az alábbiakra terjed ki:**

- könyv nyomtatott formában történő kiadása (többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
- könyv elektronikus formában történő kiadása (digitális többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
- internetes felhasználás (pl.: web-, Facebook, vagy egyéb online oldalakon való közzététel)
- idegen nyelvre történő fordítás
- idegen nyelven történő nyomtatott és digitális többszörözésre, terjesztésre, valamint internetes felhasználásra

Terjedelmi korlát: egy pályamű terjedelme minimum 10.000, maximum 40.000 leütés, beleértve a szóközöket is.

Kikötések: kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem internetes felületen nem közöltek (ideértve a saját blogot, zárt Facebook csoportot stb.). Egy szerző két pályaművet küldhet be.

- A műveket Word *.doc vagy *.docx formátumban kérjük
- A dokumentumokat lehetőleg az alábbi formázási beállításokkal lássák el. (segédlet)
- A fájl nevében szerepeljen a szerző neve és a mű címe. Pl.: Sikeres Szerző – Élete fő műve vagy sikeres-szerzo-elete-fomuve

Beküldési határidő: 2021. április 30. éjfélig

A zsűrizésre érdemes művek szerzőit 2021. július 30-ig e-mailben értesítjük és nevüket weboldalunkon közzéteesszük.

Eredményhirdetés: 2021. október

Díjak:

- A pályázat legjobb alkotásait országos terjesztésben megjelenő kötetben publikáljuk.
- A nyomtatott kötetben megjelenő egy tiszteletpéldányt kapnak az elkészült könyvből.
- A zsűrizésre érdemes, de a kötetbe nem kerülő műveket e-könyvben és online oldalakon publikáljuk. (Partnereink)

Pályázatok elbírálása: a beérkezett műveket előszűrjük, és a továbbjutott írásokat a zsűri tagjai bírálják el.

Nevezési díj: NINCS

Nevezés: A pályázó írása(i) beküldésével elfogadja a fentebb leírt részvételi feltételeket.

A pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy amennyiben nem érkezik be megfelelő mennyiségű és irodalmilag értékelhető pályamű, akkor a pályázatot eredmény nélkül lezárja.

A zsűri tagjai

Fedina Lídia - író, műfordító, szakfordító, forgatókönyvíró

Goldman Júlia - Magyar író, matematikus, tanár és programozó, aki J. Goldenlane álnéven ír.

Letya - Könyves blogger és okleveles villamosmérnök.

Forrás: <https://www.stilusestechnika.hu/2020/10/30/nekivag-novellapalyazat>

Preyer Hugo Novellapályázat 2021.

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására. A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

(Fan fiction* írásokat, regényrészleteket, verseket, forgatókönyveket, vallásos és más ideológiai kiáltványokat, tudományos esszéket, tagolatlan szövegmasszákat nem várunk.)

A pályázat nem jelígis!

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközökkel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket Word. doc., vagy Word docx formátumban, 12 pontos betűmérettel, normál sorközzel (beszúrt grafikák és fotók, fejléc, élőláb és oldalszámzás nélkül) e-mailben kell benyújtani.

A csatolt dokumentumok címében szerepelnie kell a szerző nevének és a mű címének.

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző nevét, (– ha van, akkor az írói nevét is)
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- e-mail címét.

A területi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2021. május 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk: preyer@avana.hu

Díjazás:

az első helyezett 15.000 Ft

a második helyezett 10.000 Ft

a harmadik helyezett pedig 5000 Ft

pénzjutalomban részesül.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a *HungaroCon* országos sci-fi találkozón kerül sor.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület nyomtatott, vagy online kiadványaiban, továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jelenteti meg.

A zsűri tagjai:

Kósa Katalin,

Csák Tamás,

Juhász Roland (R. J. Hendon),

Vásárhelyi Lajos.

A pályázatról bővebben a preyer@avana.hu címen lehet tájékozódni.

*Fan fiction: valamely rendkívül nagy népszerűségnek örvendő műalkotás rajongók általi „továbbírását” jelenti. Ezekben a művekben hol magát a történetet folytatják, hol csupán az eredeti történet szereplőit mozgatják, az eredeti cselekménytől adott esetben homlokegyenest eltérő történetvezetéssel.

Forrás: preyer.avana.hu/index.php/palyazat-preyer-hugo-novellapalyazat-2021

Paganus, avagy pogány kultuszok, titkos társaságok és páholysok a Cthulhu-mítoszban – novellapályázat

„[...] a bestiális örvényes találkozott az emberi kicsapongással, s ez a démoni üvöltözés rikoltó eksztázisában tetőzött, amely úgy szaggatta szét foszlányokra a visszhangos éji erdőt, mintha pestisbűzös szélvihar volna, a pokol bugyraiból. A tébolyult ordítás időnként alábbhagyott, ilyenkor durva hangok rendezett kórusa kezdte kántálni a borzalmas, szertartásos varázsigét: »PH'NGLUI MGLW'NAFH CTHULHU R'LYEH WGAH'NAGL FHTAGN.«.”^[1]

A Legrasse felügyelő szeme elé táruló látvány a New Orleans-tól délre eső mocsárban örökre megváltoztatta életét, akárcsak H. P. Lovecraft művészete a horrorirodalmat. Kultikus történetének, az 1926 nyarán írt Cthulhu hívásának szereplői – mocsárvilági kultisták, elszánt nyomozók, tudósok és professzorok – számos történetben felbukkantak az elmúlt évtizedek során; regények, filmek, szerepjátékok, videojátékok, képregények dolgozták fel, használták, gondolták újra karakterüket. Éppen itt az ideje, hogy elmerüljünk mi is a pogány kultuszok, titkos társaságok világában, hiszen ez az év a Kultisták éve lesz a The Black Aether életében. Őszintén reméljük, hogy velünk tartasz te is, és élvezni

fogod a sötét titkoktól, mélyen gyökerező iszonyattól, ódon misztériumoktól sem mentes utazást, amelynek első állomása a szokásos, évi nyílt pályázatunk.

A Paganus novellapályázatunkban olyan történeteket várunk, amelyekben fontos szerepet játszik egy szekta, pogány kultusz, titkos társaság vagy páholy létezése és jelenléte, akár alapítása, a háttérben való működése.

A pályázat csak elsősre tűnhet egysíkú feladatnak, mert valójában számos oldalról feldolgozható egy olyan történet, amelynek a központi eleme egy szekta, kultusz, titkos társaság, páholy működése. Mozdulj ki a komfortzónádból, és ne csak egy szempontból vizsgáld a lehetőségeket, ugyanis egy ilyen történetet nem csak Legrasse felügyelő szemszögéből lehet feldolgozni. Főszereplőd, narrátorod lehet a szekta tagja, vagy akár alapítója, a csatlakozásra áhítozó újonc, de lehet akár az áldozat is; nagyon érdekes folyamat lehet bemutatni egy titkos társaság alapítását, a folyamatot, az események sorozatát. Természetesen a történetnek kell, hogy legyen cselekménye, és ami legfontosabb – ezt tényleg nem tudjuk kellőképpen hangsúlyozni –, legyen megfelelő hangulata. Nagyon sok novella azért vész el a pályázatainkon mert nincs hangulata; nem megfelelő, hanem semmilyen hangulata nincs, pedig a 40 – 50 000 leütésnyi optimális terjedelem elégséget teret biztosít arra, hogy a szerző figyelmet fordít hasson a hangulatra. Mégis rendszeresen a 25 – 27 000 leütésnyi novellák, amelyek érezhetően hiányosak, aludolgozottak, nem véletlen, hogy ennyi teret biztosítunk a pályázatainkban. A történetben felbukkanó szektának, kultusznak, magának a történetnek kapcsolódnia kell valamilyen módon a Cthulhu-mítoszhoz.

Ne csupán az alapvető toposzokban gondolkodj – csecsemőket és ártatlan szüzeket feláldozó szekta, amely a világvéget várja –, hiszen a csoportok célja, eszközei, tevékenységük jellege igencsak sokrétű lehet. Az alapító hite sziklaszilárd, vagy éppen hamis próféta, egy unatkozó dzsentri, akinek nincs jobb dolga? A társaság célja a világvége, mert az univerzum selejtje megérett a pusztulásra, vagy az emberiség felemelkedését tűzték ki célul? Kitaszítottakból álló szekta? A boszorkánykultuszok tradícióit, praktikáit őrző és űző koven? A felső tízezer szórakoztatására létrejött okkult páholynak álcázott titkos társaság? Arkham, Dunwich, Innsmouth, Kingsport? Kanadai ősvadon, Appalache-hegység, Lalesh, Baten El-Ghoul, Tanami-sivatag?

Használd ki a mítosz eszköztárát, lépd át a komfortzónád határait!

Ugyanakkor, ebben a pályázatunkban (sem) zárkózunk el a fanfiction írásoktól. Ha te például a Cthulhu hívása kultistáinak előéletét, a szekta működését, vagy Legrasse felügyelő nyomozását szeretnéd részletesebben bemutatni, feldolgozni, örömmel fogadjuk. Azonban azt tudnod kell, hogy ezekkel a novellákkal különösen szórzáshasogatók leszünk. Nem kell megijedni, kérdezz bátran, akár az ötletelés fázisában, bármiben, amiben tudunk, segítünk. A legfontosabb, amit mindig szem előtt kell tartanod, és ha így teszel, nem lőhetsz mellé:

tiszteld H. P. Lovecraft munkásságát és a weird irodalmat.

Mindenkinek jó munkát és legfőképp jó szórakozást kívánunk – Tomasics József & Sütő Fanni

A pályázat leadási határideje:

2021. június 30. 23:59 óra

Kérünk mindenkit, hogy figyelmesen olvassátok el az alábbi feltételeket, kéréseket és ötleteket, mert számos olyan megkötés és elvárás van, amelyek betartása nélkül nem tudjuk elfogadni a pályaművet.

Figyelem! A történetben felbukkanó szektának, kultusznak, magának a történetnek kapcsolódnia kell valamilyen módon a Cthulhu-mítoszhoz. Ha félreérthetően fogalmaztunk elsősre, akkor elnézést kérünk.

A pályázatra ezúttal is elegendő idő, közel hat hónap áll rendelkezésre, amely megfelelő időt biztosít nem csak az alkotásra, de a felkészülésre is. Kiemelten javasoljuk, hogy az első időszakot töltsd olvasással, kutatással, frissítsd fel emlékezetedet. A Cthulhu-mítosz kelléktára igencsak sokrétű, és ha ezt kombinálsd további forrásokkal, olyan széles palettáról válogathatsz, amely gyakorlatilag kimeríthetetlen ötletforrást biztosít. Nem indul senki hendikeppel, ha Cthulhu, Dagon vagy éppen Nyaralothep kultuszát mutatja be – ha őket választod, és jó a novella, ott a helye a kiadványban –, azonban nagyon örülnénk olyan műveknek is, amelyek a mítosz mélyére ásnak; Derleth behúzott a [The Lurker at the Threshold](#) című történetében, láthatod, hogy van miből válogatni.

Ne kapkodj, hagyj időt magadnak, hogy a történeted kiforrja magát. Készíts vázlatot, szinopszist, jegyzetelj, ne félj elvenni belőle, vagy hozzáadni. Ha HPL-nek működött az, hogy [több lépésben készültek el művei](#), akkor minden bizonnyal másnál is működhet, olyan nagyot nem tévedhetett.

FIGYELEM! Hangsúlyozottan kérjük, hogy politikai, legfőképp aktuálpolitikai tartalom ne szerepeljen a történetedben. Fényevőkről, szcientológusokról, QAnon és egyéb összeesküvés-elméletben hívőkről, pizzériában vérvívó pedofil hálózatról, működtetőkről, vagy annak létezésében hívőkről, koronavírus vakcinába mikrochipet rejtő háttérhatalomról szóló történetekre NEM VAGYUNK KÍVÁNCSIK!

Csatlakozz Discord szerverünkhöz! Ez nem pályázati feltétel, vagy elvárás, de itt sokkal hamarabb és könnyebben elérsz minket, ha kérdésed van a pályázattal kapcsolatban.

Technikai feltételek

- A pályázati anyagokat a The Black Aether szerkesztői, Tomasics József és Sütő Fanni fogja elbírálni.
- Kéziratot kizárólag emailben fogadunk. Használd az info@theblackaether.com email címet. Postai úton érkezett kéziratokat nem fogadunk, és nem is reagálunk ezekre, a kéziratokat nem őrizzuk meg, nem küldjük vissza, válaszböríték mellékelése esetén sem!
- A levél tárgymezőjében ez szerepeljen: **Pályázat Paganus – (szerzői neved)**
- A levél mellé csatolj, vagy a levélbe írd bele egy pár mondatos bemutatkozást is. Itt nem a magánéletedre vagyunk kíváncsiak, hanem az esetleges megjelenéseidre, publikációidra, a weird irodalommal való kapcsolatra. Ha még nincs, a kapcsolat még csak most kezdődött, természetesen nem baj, de ezt jelezd a levélben.
- Személyes adatokat, telefonszámot, lakcímet ne adj meg!
- Mindenképpen csatolj a kézirat mellé szinopszist (ez azt jelenti, hogy egy külön file legyen, ne a levélbe bemásolva, borzasztó, hogy ezt le kell írunk). A szinopszis nélkül beérkező kéziratokat nem fogadjuk el. Nem akarjuk túlbonyolítani, hogy miért, mi így kérjük, ezt fogadd el. Szinopszis írásához [itt találj segítséget](#).
- Kéziratot kizárólag Word vagy Open Office formátumban fogadunk. Ne legyen PDF, se bármilyen ebook olvasóhoz optimalizált fájl, ne linkeld Google Drive-ból; csatold a doksit a levélhez.
- A fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét, a szinopszishoz a „szinopszis” szóval kiegészítve. (Pl.: Minta Márton_A fekete éter.docx és Minta Márton_A fekete éter_szinopszis.docx vagy .doc .odt értelemszerűen.)
- **Egy szerző kettő darab novellával nevezhet a pályázatra**, azonban, a tervezett kiadványban egy szerzőtől egy novella szerepelhet.
- Csak olyan műveket fogadunk, melyek előtte még nem voltak publikálva se nyomtatott, se online, digitális formában. Facebook oldal, csoport, blog, Wattpad, Medium... Minden ilyen felület kizárva, még akkor is, ha csak anyu és apu látta. Ezt le fogjuk ellenőrizni, spóroljunk meg a felesleges köröket. **A lényeg, hogy alkoss és fejlődj!**

- Nem zárjuk ki a véresebb jeleneteket és szexualitást tartalmazó novellákat, de a túlságosan is extrém alkotásokat felül fogjuk bíráltni. Ezeket meglehetősen elegánsan is.
- Kíváncsian várjuk a humorral átszótt történeteket, sőt, a paródiákat is. Azonban ezeknél a műveknél különösen szigorúak vagyunk. Szeretünk nevetni, hangosan röhögni, de az olcsó, Lovefuck és a Nyaralótelep kaliberű „poénoktól” kíméljük meg egymást. Ne felejtse: Tiszteld a zsánert!
- Young Adult irodalomba tartozó, sorolható, szerű, szagú, szelű alkotásokat **nem fogadunk**.
- Beérkező anyagokat minimum 12.000 leütés terjedelemtől várunk. El tudunk térni ettől a határtól, de ezt csak indokolt esetben tesszük meg. Az ideális pályamű 40 – 50 000 leütés terjedelmű, ennél hosszabb pályamunkák ugyancsak speciális elbírálás alá esnek, de természetesen ez nem kizáró ok.
- Ügyelj a helyesírásra, a kirívóan rossz anyagokat nem fogadjuk el.
- Rasszista, szexista, homofób, xenofób, vagy bármilyen módon kirekesztő tartalommal ne raboljuk egymás idejét. Biztos megtalálod azt a felületet, ahol ilyen anyagokat várnak.
- A pályázat nem arról szól, hogy más vallások, kultuszok, kultúrák szokásait, hagyományait, elveit kifigurázd, kigúnyold, meggyalázd. Az ilyen jellegű tartalom nyomait is gyomláld ki a történetből.
- Az, hogy az alkotásodat elküldöd a részünkre, nem jelenti azt, hogy automatikusan részt fog venni a pályázatban.
- A kiadvány megjelenéséhez nem kell anyagilag, vagy egyéb támogatás módján hozzájárulni. Egyedül az online promotálást – facebook, honlap, twitter stb. – várjuk el közreműködésként az alkotóktól.
- A pályázat nyertes novellái 2021-ben jelennek meg nyomtatott kiadványban a **TBA Könyvek** gondozásában.
- Megjelenés után minden közreműködő 1 darab tiszteletpeldányt fog kapni.
- A The Black Aether Lovecraftianus Magazin és a TBA könyvek fenntartja a jogot, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú pályamű, akkor nem jelenteti meg a kiadványt.
- Ha nem reagálunk azonnal, ne küldj emailt minden nap, ne üzenj a Facebook oldalunkon, ilyenkor mindig plusz egy napot hozzáadunk. Rövid időn belül válaszolunk a jelentkezésre (1-2 nap). Ha esetleg egy hétig nem válaszolunk, akkor természetesen üzenj ismét, mivel gyarlók vagyunk mi is és hibázunk.
- Egyet kérünk: tegeződjünk! Egy „Sziaztok!” bőségesen elég lesz.
- Ha segítségre, tanácsra van szükséged, keress minket nyugodtan, szeretünk okoskodni, mindenbe beleszólni. Csatlakozz Discord szerverünkhöz!
- Email címünk: info@theblackaether.com
- **A pályázat leadási határideje: 2021. június 30. 23:59 óra**

Ha ilyen kitartó voltál, és mindezt elolvastad, nagyon köszönjük. Azért írunk ilyen részletesen pályázatainkról, azért van ennyi szabály, megkötés, kérés, mert munkánkat nem főállásban végezzük. Próbálunk minden felhívásnál kitérni a részletekre, nem kifejezve semmit – naná, hogy ez nem mindig sikerül. Ha mi összefoglaljuk, te pedig betartod kéréseinket, a folyamat könnyebb lesz, felgyorsul, nem kell feleslegesen levelezgetnünk. Igen, neked ez egy, vagy maximum két levelet jelentene, azonban nekünk a sokszorosát. Egy levelet megírni nem sok idő, de ha ezt ötvenszer, vagy százszor kell megtenned... Köszönjük, hogy betartod a fentieket.

[1] Kornya Zsolt fordítása

Forrás: www.theblackaether.com/2021/01/10/paganus-avagy-pogany-kultuszok-titkos-tasasagok-es-paholyok-a-cthulhu-mitoszban-novellapalyazat
Egy kis segítség a Paganus novellapályázatunkhoz
www.theblackaether.com/2021/01/21/paganus-help

Mortelhun

A januári lány

Azt is mondhatnám, hogy kurvahideg volt azon a januári éjszakán, amikor beestem a Korszó Füzérbe. Most kérdezhetnéd, hogy hova? Ez akkoriban, úgy húsz éve egy igen felkapott hely volt felénk. (Na jó, a szomszéd nagyvárosban.) Pár nappal azelőtt itt léptünk fel a Sikoltó Cipőfűző nevű zenekarunkkal, egészen pontosan egy december végi éjszakán, egy nappal szilveszter előtt, hogy nyomassunk némi rockot és beatet a nagyérdeműnek. Kellemesen bebasztam, a végén alig tudtam gitározni, de a sikerünk egészen nagy volt, én meg, ha pár perc is, de rocksztárnak érezhettem magamat. A csajok pisiltek utánunk, mi meg hajnalban pisiltünk mindenhova. Aztán reggel irány az autó, és mentünk haza. Szóval az az este olyan volt, ez a mostani januári viszont csendes.

Különbözőbb célok nem voltak azzal, hogy ismét erre a helyre látogattam, csupán csak ki akartam szakadni kicsit a mindennapokból. Gondoltam, pár korsó sör jól fog esni. Álmos péntek este volt ez a Korszó Füzérben, alig páran lézengtek odabent. A pultnál kikértem egy korsó sört és hozzá rögtön két tüskét, hogy aztán a zenéget különböző punkzenékkel teledobálva helyet foglaljak és elkezdjek átlényegülni. Az egyik távoli box mélyére húzódtam be. Ahogy telt az idő, a hely is kezdett megtelni fiatalokkal és idősebbekkel. A zene is változott, valamiféle mulatós és cigányzenei vonal lett az uralkodó. Nem éppen az én stílusom egyik sem. Gondoltam, iszok még egy sört és egy tüskét, aztán irány a vonat és húzok haza. Ám ekkor a zenegép felől felcsendült a Nirvanától a Polly című nótá. Odanéztam. Egy fekete Nirvana pulcsis lány állt ott és pénzt dobált a zenegépbe. A lánynak a pulcsija mellett a haja is fekete volt és a farmerja is. Miután berakott vagy tizenöt-húsz számot a gépbe, a pultnál foglalt helyet. Csendben figyeltem őt. Nagyon senkihez nem szólt, csak ült ott, és mintha merengett volna. Tipikusan úgy nézett ki, mint akinek semmi szüksége arra, hogy zavarják. Nekem viszont arra volt szükségem, hogy zavarjam őt. Így felkászálódtem és leültem mellé a pulthoz. Kértem még egy korsó sört és hozzá egy fél Unicomot.

A lány rám nézett, én biccentettem, ő visszabiccentett és nézte tovább a sörét.

Az Unicomot lecsapva a gyomorba tudtam, hogy meg akarom ismerni ezt a csajt.

– Szóval Nirvana... – jegyeztem meg csendben és kissé tétován, mert tervem volt, hogy miként is kéne közelebb kerülni hozzá.

Rám nézett, a tekintete olyasféle volt, mint aki egy érdekes, furcsa, ám egyben undorító rovart lát.

– Jók a füleid – állapította meg kissé gúnyosan.

– A Polly egy atom nótá – mondtam neki –, ám az én egyik hatalmas kedvencem az About a girl, meg úgy általában az egész Bleach album.

Hosszan nézett. Tudtam, most dől el, hogy feláll és otthagy a picsába, vagy pedig felveszi a beszélgetés fonalát, és mindketünknek talán jobban telik az estéje.

– Tulajdonképpen mit akarsz te tőlem? – kérdezte halkán, és belekortyolt a sörébe.

– Tulajdonképpen beszélgetni – válaszoltam neki –, hiszen olyan szerencsétlenül ültél itt, olyan magányosan, én meg egy boxban bujkáltam ugyancsak magányosan. Mondom, a zene jó, te sem tűnsz egy tapló prolinak, így idejöttem.

– Szerencsétlenül ültél? – kérdezte kissé meghökkenve.

– Igen, de jöttem és javítottam a helyzeten.

A lány elgondolkodva nézett maga elé pár igen hosszú pillanattig.

– Laci! – szólt oda a pultosnak. – A srác következő sörét én fizetem, ha már megmentett engem attól, hogy szerencsétlenül néztek ki.

Aztán rám nézett és hosszan néztünk egymás szeméibe. Mogyoróbarna szemei voltak, hatalmas nagy szemek fekete tussal kihúzva.

– Laci! – szóltam oda a pultosnak, ha már így hívták. – Akkor legyen két sör, úgyis a kisasszony fizeti, és két vodkát is öntsél már hozzá, az meg az én hozzájárulásom az estéhez.

Laci a pultos elé rakta a két korsó sört, és a két fél vodkát. Megemeltük a poharakat és koccintottunk, majd lecsaptuk a matériát.

– Nóri – nyújtotta felém kezét a lány.

– Miki – fogtam meg a kezét és óvatosan megráztam azt.

A kezeink pár pillanattig összeforrvan maradtak, majd mintha ezer éve ismernénk egymást, hosszas beszélgetésbe kezdtünk, kezdve onnan, hogy hol tanul, mit csinál, mi érdekli, majd ugyanezt megbeszéltük velem kapcsolatban is. Elmondta, megismert, mert az előző héten ő is itt volt a koncertünkön, csak én egy tapló paraszt voltam amelle, hogy atom részeg is.

Erre nem tudtam mit mondani, de ő biztosított róla, hogy valójában megszokta a seggfejeket, mert velük van tele a világ. Ezen a ponton kényszeredetten vigyorogtam. Az idő rohant, fogyott a sör és a vodka. Olyan éjjel körül közöltem vele, hogy vélhetőleg meg fogom csókolni valamikor az éjszaka folyamán. Ő pedig közölte, hogy ott lesz vége a barátságunknak. Nem mertem kockáztatni. Szóval az idő rohant, és hajnali egy körül szólt, hogy mennie kell, a barátaival van találkozója. Nem tapsoltam az örömtől, de ez van, ha ő megy, akkor megy. Átfutott az agyamon, hogy az utolsó vonatot már nem érem el, így minimum hajnal négyig még itt kell ülnöm.

Nóri pedig vette a kabátját, összeborzolta a hajamat, megköszönte az estét, mondván életmentő voltam, és kiment.

Laci rám nézett.

– Mikikém – ekkorra már a nevünkön szólítottuk egymást –, egy körre a ház vendége vagy. Legyen ez afféle fájdalomdíj! A Nóri aranyos csaj, de nem kerek.

– Kösz, Lacikám – mondtam neki fáradtan.

Ám ekkor két hideg kéz, vékony kecses ujjakkal befogta hátulról a szeméimet.

– Na ki vagyok? – kérdezte Nóri.

Megfordultam, és összenéztünk.

– Nem akarsz elkísérni?

Miért ne? – gondoltam. Más dolgom úgyszólván.

– Mehetünk – mondtam neki, majd vettem a kabátomat és kiléptünk a fagyos, januári éjszakába.

– Te, Miki – nézett rám kérdően –, mennyire vagy te szavatartó ember?

– Miért kérde? Tudod, ez attól függ....

– Azért, mert ígértél nekem valami csókfelét.

Hozzám búj, és magához szorított. Éreztem az apró, ám annál keményebb melleit. Zavarba jöttem. Majd egyszer csak megfogta az arcomat, felpipiskedett és megcsókolt. Hosszan és finoman. Nagyon hosszan és nagyon finoman. Álltunk ott a csikorgó mínusz tíz fok körüli hidegben a szikrázó csillagok alatt és

csókoltuk egymást. Előbb finoman, majd vadul. Nehezen hittem, hogy ez velem történik meg. Amikor abbahagytuk, tetóván megfogta a kezem.

– Egy estére lehetek a barátnőd? Mármint erre az estére lennél a barátom? – a hangja remegett.

Csak néztem bambán, majd lassan bólintottam.

– Megtisztelnél... – mondtam tetóván, és egyébként így is éreztem.

Elindultunk az éjszakában. Az egyik téren, a Tiszához közel találkoztunk a haverjaival. Olyan nyolcan lehettek. Nóri, mint a barátját mutatott be nekik, hosszan dumáltunk. Tekertünk egy spanglit is, és pár doboz sör is előkerült hozzá. Közvetlenek voltak és tiszteletudóak. Miután rendesen ászellemültünk, folytattuk utunkat a városban. Sokszor megálltunk csókolózni, volt, hogy egy játszótéren hintáztunk, csúszdáztunk, és olyan is volt, hogy csak mentünk kézen fogva és Tankcsapdát, Pearl Jamet vagy Pál Utcai Fiúkat énekeltünk. Az egész történés olyan valószínűtlenül kellemes volt. Egyszerűen nem akartam, hogy vége legyen. Talán életemben először kívántam, hogy bárcsak megállna az idő. Hajnali négy óra előtt pár perccel kikísért az állomásra. Végtelennek tűnő ideig csak néztük egymást.

– Van jegyed? – kérdezte halkan, ezzel megtörve a csendet.

– Igen van – válaszoltam neki.

Megölelt.

– Ez az éjszaka... ez olyan más volt. Olyan életszagú. Olyan szerelmes, olyan nyálszagú... olyan Mikis – mondta, miközben igyekezett belém bújni.

– Gondolom, már nem találkozunk soha többé. – ezt kijelenttem, mintsem kérdeztem.

– Nem – válasza inkább csak suttozás volt, miközben egy könnycsepp jelent meg az egyik szeme sarkában.

Mögöttünk a hangosbemondó közölte itt a vége a románcnak, mert a vonatom rögtön itt lesz. Megcsókolt.

– Köszönöm, hogy a barátnőd lehettem – suttozta –, és köszönöm, hogy úgy is bántál velem, szeretetteljesen, tiszteletudóan.

Válaszoltam volna, de se szó, se beszéd elrohant a januári lány. Igen, a januári lány... Mert később csak így neveztem, ha eszembe jutott, vagy a barátokkal beszélünk erről az estéről. És, hogy láttam-e valaha? Láttam-e ezután az este után? Láttam.

Olyan két év múlva egy májusi délutánon a barátaimmal betértünk a Korsó Füzérbe pár sörré. Természetesen egész idő alatt őt kerestem a tekintetemmel. Persze hiába. Sajnos a pultban sem Laci állt, hogy kérdezősködjek. Már esteledett az idő, kezdett beköszönni a szürkület, amikor kimentünk cigizni páran, és a kocsmá melletti móló felé sétáltunk. Ekkor vettem észre ott két lányt. Háttal ültek nekem. Az egyikük vékony, fekete hajú lány volt matrőzcsíkos topban, szakadt farmerban. Lett egy sejtésem. Ahogy azzal a hét-nyolc sörré a fejemben a mólóra léptem, az megreccsent alattam. Mind a ketten hátranéztek. Az egyikük Nóra volt, ahogy sejtettem, a januári lány. Elvörösödtem. Csak néztük egymást. Nem mertem megszólalni, bár nem is igen tudtam volna mit mondani. Néztam a mogoró barna szeméit, és azt a semmivel össze nem hasonlítható mosolyát. Tetóván intettem, s ő visszaintett. Az idő ismét megállt, hogy aztán visszavonulót fújjak. Nem mentem oda hozzá. Éreztem, az megtörné a varázst, annak a januári éjszakának a varázsát. Nos, ezek után már valóban nem találkoztunk soha. Éveken át eszembe jutott még, de megtartottam őt magamban, mint egy kellemes gondolatot. A múlt egy olyan szilánkját, amely nem szúr, viszont a fény felé tartva ezer színben pompázik.

bombahoppa

Szabadság

Fekszem hanyatt a padlón. Kint hideg van, csúnya hideg, én meg idebent, a meleg nappaliban a karjaimat széttárva figyelem az ablakon beszűrődő lámpafény és a sötét csillár által vetett árnyékokat a plafonon. Várok. Nagy reggel előestéje van, gondosan kipucoltam a cipőcskéimet és mindet szépen, rendben odakészítettem a bejárati ajtóhoz. A kutya pokrócát ma éjjelre kivittem a konyhába, ott alussza át az éjszakát. A kutya, nem a pokróc. Blökinék úgyis mindegy, csak meleg legyen és tele pocak. Így legalább nem fogja ugatással zavarni a piros nagykabátos, vén szakállast a projektünkben. Ma éjjel én sem nézek Spongyabob trilógiát a gyerekadón, már rég kikapcsoltam a tévét. Eltelik pár óra unalmas várakozás, amíg végre meghalok, hogy a Mikulás a kandalló kéményén leereszti a kötelét, majd kicsit később ereszkedés közben megakad a kéményben az emelet magasságában. Évről évre egyre kövérebb, egyre nehezebben jut már át. Öregszik. Tudom, hogy át fog jutni, nem félek, aggódjon ő.

Amíg ott bent szerencsétlenkedik, én gyorsan bebújok a kanapé mögé. Mindeközben a rénszarvasok a háztetőn fagyoskodnak odakint. Nincs igazság. Az öreg meg azt hiszi, hogy a zsákja tele van minden olyan szuper dologgal, amire a magamfajta gyerekek vágnak. Tudom, hogy van nála miniatűr, hordozható atomreaktor, kicsi, zöld emberke a Marsról (nem a Baby Yoda és nem is az E.T.) és kakaóbabos szénhidrátgyűjtemény.

Meg gumicukor, ami viszont tényleg a kedvencem. Ezt mind nekem hozza, tavaly is ezt hozta és már tavalyelőtt is. Kicsit öreg, kicsit szenilis, ő egy feledékeny Mikulás. Végre kiszabadul a kémény szűkületéből, de pehijére megcsúszik és a kandallóba pottyán, fejére esik a zsákja, mire káromkodik egy ízeset, majd gyorsan fölpattan, nehogy a parázs kiégesse a ruháját. Pedig nem kéne félnie, ide építettem be a tavalyi ajándék atomreaktort, így csak a kínai ledlámpák és a füstölő keltik a tűz hangulatát. Már a parázs sem az igazi. A fejére hullott zsák miatt a Mikulás szemébe csúszik a sapkája, ezért teli homlokkal lefejele a kürtőt. Megint káromkodik. Hehe.

A konyhában Blöki felébred a zajra és elkezd hangosan ugatni, én közben némán nevetek. Nehéz visszatartanom a hangos kacagást. Az öreg felemeli a botját, csinál vele pár mágikus mozdulatot a konyha irányába, erre Blöki elhallgat és alszik tovább. A Mikulás engem persze nem vesz észre. Odacsoszog a bejárati ajtóhoz, szőszmőtől a cipőimnél, visszamászik a kandallóba, jelzésül kétszer megrántja a kötelet, mire a rénszarvasok nem tetóváznak, felrántják a hidegbe és elhúznak vele a messzi Északra.

Bakker! Megint megcsinálta! Mindig sikerül neki. Egy év szabadságra mehet, micsoda mázlista! Ha egyszer nagy leszek, én is Mikulás leszek!

n13

Egy Grincs emlékiratai

Megint karácsony volt. Nagy pelyhekben hullott a hó, és a város lassan kezdett retkes mézeskalácsillatot árasztani. Az emberek lelkesen ünnepeltek, látszatboldogságuk átsütött a házak betonfalán és visszaverődött az utcák hideg macskaköveiről.

Aznap különösen zöld voltam, úgy is mondhatnám, szuperzöld hangulatban róttam köreimet a néptelen utcákon. Már sötét volt, a köztéri lámpák sárgás fénykörében alakom hosszú, groteszk árnyékot vetett a mocskos, keményre fagyottóra.

Ahogy így lófráltam magányosan, nemsokára összeakadtam egy régi cimborámmal, Fészkeskével.

Kevesen mondhatják el magukról, hogy ismernek igazi fészkeskéket, és még kevesebben azok, akik barátságot ápolnak velük. Az én haverom igazi belevaló fészkeske volt, fajtája mintapéldánya. Nagyon megörültünk egymásnak, mint két elárvult, szomjazó lélek a Szahara tikkasztó kies poklában.

Találtunk egy kricsmit, ami furamód még nyitva volt – gondolom, az ilyen fránya, notórius alkeszok számára –, és „egyszer élünk” alapon bementünk.

Bent kellemes kocsmaszag fogadott, amitől lelkünk felderült. Kezdsnek rutinosan lehúztunk két szilvát, és bemutattunk egy barack figurát, aztán sörvénybe kerültünk.

Akkor hamarjában azt éreztem, hogy a sörvény lehúz, lehúz a sötét mélységbe, hiába rugdosok és kapálózok ellene. Aztán valahogy mégis én nyertem, egy ügyes csellel inkább én húztam le őt, és csodák csodája megmenekültem. Élvezettel néztem, ahogy a habja hidegen és ingerlően csurog le a korsó oldalán. Fészkeskére pillantottam, aki szintén hőiesen küzdött a saját korsójával.

Miután megittuk, a maradék ragacsos, fehér habot egy ősi rítus szerint a szakállunkra kentük, amitől én zöld, szőrös, kivénhedt kecskebakra, Fészkeske meg nem is igazán tudom, mire kezdett hasonlítani.

Fészkeske hangosan felröhögött, azon a magas idegesítő hangján, amit már annyira hiányoltam.

– Ez van, pajtás – mondtam vigyorogva.

– Ez van – felelte.

Lopva körbepislantottam. Nem voltunk egyedül, körülöttünk többen is mulatták az elfolyó, drága, karácsonyi időt.

Ahogy nézegettem, elég szedett-vedett volt a társaság.

– Nézd csak azt a bigét! – súgtam Fészkesének. – Az nem a Zita?

– Zita? Melyik Zita? – kerekedett el a szeme.

– Hát – válaszoltam sokat sejtetően. – A parazita.

Fészkeske ismét felröhögött, de olyan erővel, hogy a sör habja az orrán jött ki. Többen hátrafordultak. Hirtelen szinte a semmi-ből egy szőke, vállig érő hajú, fehér ruhás srác jelent meg az asztalunknál.

– Helló, Kurt! – köszöntöttem.

– Helló, srácok, leülhettek ide?

– Felőlem – undiztam, pedig szimpatikus volt az arc.

– Na, mi a pálya? Hozol még sört? – kérdezte Fészkeske, miközben gyanakvóan méregette.

– Jó fejeknek tűntetek, gondoltam, idejövök kicsit beszélgetni. De csak ha nem zavarok... Elég magányos vagyok mostanában.

– Gyere csak, pajtás, itt jó társaságban leszel! – válaszolt Fészkeske. – De te már meghaltál egyszer, nem? Bumm a fejbe, haver, ez a szöveg, ami lever... Kísértet vagy?

A srác zavartan megrázta a fejét.

– Nem. Én élek.

Jobban megnéztem, olyan harmincas forma lehetett. Ártatlan, kobaltkék szeme különös fényben csillogott, és valahogy olyan vesébe látó volt. Beszéd közben maszatos, szőkés haját folyamatosan a füle mögé simíttatta.

– Egy cigit?

– Elfogadom.

Az öngyújtóm felvillanó fénye megvilágította sápadt, beteges külsejű arcát. Mély élvezettel tüdőzte le a füstöt, majd határozottan fújta ki a mennyezet felé. Ránk nézett.

– Tudom, mire gondoltok – nevetett fel. – Nirvána. Teen Spirit, Come as You Are, Lithium, a kilencvenes évek... Királyság volt. Gyakran előfordul, hogy összekevernek Kurt Cobainnel.

Helyeslően bólogattunk, aztán „Kurt” elment, és hozott még pár üveg sört, aztán hármásban csendben dumcsiztunk az élet értelméről, meg egyéb banális semmiségekről.

Nem volt egy nagy dumafranci, keveset beszélt, de volt veleje annak, amit mondott. Teljesen összehabarta az agyam. Gyengéim a kretének, gyorsan a szívembe zártam.

Nem töltött sok időt velünk, úgy kábé fél óra múlva felállt, és azt mondta.

– Srácok! Jó volt veletek beszélgetni, de bocs, most mennem kell, még elég sok elintéznivalóm van. – Kicsit hezitált, aztán még hozzátette. – Szeretnék búcsúzóul adni nektek egy jó tanácsot, fogadjátok meg!

Fészkeskével ostoba arccal meredtünk egymásra. Egy jó tanácsot? Fészkeske nem bírt a fene nagy kíváncsiságával.

– Mi lenne az?

– Szeressétek egymást!

– ...?!

– Csak ennyi?

– Ennyi, és boldog karácsonyt! – mondta szelíden. Újra ránk villantotta azt a felsőbbrendű mosolyát, pár bankót dobott az asztalra, aztán kisétált az ajtón a szemerkélő hóesésbe és eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. Azóta nem láttam.

Néha karácsony táján, sörözés közben eszembe jut a tag. Fura volt, bogaras, olyan nem evilági figura, de nekem bejött a dumája. Azt hiszem, szívesen beszélgetnék még vele, ha egyszer valahol újra összefutnánk.

SzaGe

Nagyszüleink emlékére

Könnyed léptekkel, vidáman és dalolászva nyitott be Fanni a konyhába, majd mosolyogva táncra perdült, akár egy balett-táncosnő. Figyelmét azonban nem foglalta le semmi. Még Nagymamája se, aki a konyha másik végén tevékenykedett. Fanni balerinákat megszégyenítő piruettekkel pörgette lendületes táncjátékát a konyhaasztal körül. A levegőben terjengő pirított fahéjas-cukor illata csalta őt ide.

Fanni Nagymamája már javában dagasztotta a mézeskalács sötétbarna tésztáját. Tudta, hogy kis unokája fürgén fog reagálni az illatozó csatákra, amit a gyúrás előtt pirított. Fanni szándékosan nem vette őt észre a színpadi előadása közben, és a Nagymama ezt nem hagyta annyiban.

– Megállnál, kislányom, abbahagynád egy percre? Akkor a dagasztás nem lenne ilyen hurca-herce! – A Nagymama kuncogott saját rimes szójátékán, és várta Fanni feltehetően csipkelődős feleletét.

– Hurca-herce, Nagymama? Ezt most komolyan mondd? Nyúlik a tészta a kezében, közben fahéjas az orrod?

Pár pillanatig csak bámulták egymást, de nem bírták sokáig. Kitoró kacagástól kezdett zengeni a konyha helyisége. Fanni futásnak eredt hőn szeretett nagymamája felé, aki kitért karjaival várta. Nyakába ugrott, és adott egy puszit az idős asszony arcára, majd azzal a lendülettel felpattant a konyhaasztalra, leült és lábait keresztbe tette. Előre-hátra lóbálta, mint aki nagyon unatkozik, miközben ébenfekete haját hátra simította.

Eközben Nagymamája a virágmintás otthonkáját igazította, és tétlenkedő unokáját figyelte. Fiatal korában ő is pontosan ugyanígy tudott szokelni. Akár egy kecses antilop, úgy ugrándozott árokpárttól árokpártra a tanításról hazafelé menet. Szájtátva bámulták az iskola akkori csokornyakkendős gavallérai. Kedvére való emlékek törtek fel a múltból. Ráadásul Fanni emlékeztette régi önmagára, amikor még ő is dacolt a széllal és a viharral. Viszont nem kímélte az idő homokszeleinek szüntelen pergése. Megöregedett. Mégis hálás volt a Jóistennek, hogy megáldotta életében unokákkal is. És szemet hunyt afelett is, hogy Fanni a konyhaasztalt használta ülőalkalmatosságnak.

A Nagymama tovább gyúrta a tésztát, de Fanni ismét élcelődött.

– Kedves Mama! Szeretnék már mézeskalácsot enni! Aztán annyit ám, hogy ne is bírjak menni! – Az öreg néne a lány felé fordult, majd egy sokat megélt sodrófát nyújtott csacsogó unokájának.

– Fogd a sodrófát, gyermekem, segíts tésztát nyújtanom, nekem még a sparheltet is be kellene gyújtanom! – tréfákozott ismét a Nagymama. Ebben a pillanatban a másik léprecsalt unoka is kinyitotta a konyhaajtót. A beszűrődő fényt megtörte Ábel kis termetű, ám délceg körvonala. A sodrófát tartó asszony összehúzta ezüstös szemöldökét, és nem hagyta annyiban unokája kissé illetlen megjelenését.

– Héj, héj, fiatalember, nem tudod, mi illik, ha egy konyhaajtó előtted kinyílik?

Fanni halkán kuncogott, de tenyerét a szájához emelte, nehogy lebukjon az alkalmi illemórán. Ábel elengedte a kilincset. Elfelejtett kopogni. Fejét szomorkásan lehajtotta, kezét maga mellé szorította, és bandukoló léptekkel elindult Nagymamája felé. Szomorúan felnézett rá, és mentegetőző tekintetét szavakba öntötte.

– Ne haragudj, drága Mama! Nem akartam én rosszat, ha gondolod, mosogatok helyett egy egész naphosszat! – Könnycsepp úszott az idős asszony ráncos arcára. Megsimogatta Ábel kobakját, aki azonnal jobb kedvre derült. Dehogy haragudott imádtott unokájára! Benyúlt a fiókba, és a mélyéről elővette a mézeskalács formákat, hiszen a konyhában folyó munka nem állhat meg egy percre se. Ábel megkapta a csillag formát, Fanni pedig a szív alakút. Együtt folytatták a tésztagyúró munkálatokat.

Az unokák javában szaggatták a mézeskalács formákat, amikor is az ablakon benézett egy szalmakalapos, harcsabajszú, idős ember, aki komor tekintetével hamar végigmérte a kis társaságot. Mutatóujjával bökött egyet a kalapja karimáján, miközben egy halvány mosolyt engedett ráncos arcára. A Nagypapát is a fahéjas illatfelhő csalta a konyha felé. Sejtette, hogy mindenkit itt fog találni. Felesége értett a család összetartásához már több mint ötven éve. Úgy döntött, hogy megpróbálja tréfásan erősíteni a helyzet édes illatú varázsát.

– Ej, ej, asszony! Te mindig perlekedsz vélem, de az első kalácsot majd saját magamnak kérem! – Hirtelen megfordult mindhárom tészta műves az ablak irányába. Bár a Nagymamának volt egy sejtése arról, hogy nemcsak az unokák fognak majd válaszolni a fahéjas-cukor jellegzetes aromájára, hanem szeretett ura is hamar előkerül.

Ábel és Fanni szinte egyszerre kiáltották:

– Nagypapi!!

A Nagypapa ismét tolt egyet az ujjával a kalapján, majd huncut vigyorral a bajsza mögött folytatta mondanivalóját, miközben felváltva nézett a gyerekek csillogó tekintetébe.

– Mialatt ti tésztát gyúrtok, élen a Nagymamával, addig én pont végeztem egy nagy farakással. Vágtam jobbra, vágtam balra, hasadtak a kuglik, el is gurultak tőlem, mint zsákból a krumplik!

Az öreg beszédén nemcsak az unokák hahotáztak, de a Nagymama se bírta ki. Hangosan felkacagott, miközben majdnem kiejtette a sodrófát a kezéből. Ez volt az egyik legnagyobb tulajdonsága férjének: mindig humoránál volt az öreg, és mindig tudott meglepetést okozni. Hiába az évek felpörgetett múlása, vannak dolgok, amik nem változnak meg közöttük. A tréfát az egyik legjobb ajándéknak tartotta, amit az élet nyújtott számukra, és azt is megtanulta, hogy hogyan válaszoljon a Nagypapa bolondozására.

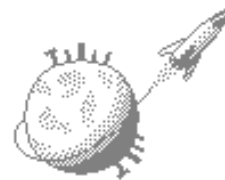
– Nagypapa, Nagypapa, Nagypapa! Ezt most sokszor hajtogatom, de a sodrófát most nem neked tartogatom! Vedd le, kérlek, vedd le a kalapot a fejedről, és gyere be a konyhába, te vénséges gazembőr!

Nagypapának se kellett több a fenséges hívó szónál. Engedelmeskedett felesége merőben vendégmarasztaló szavainak nyomatékára. Illendőségből egyet koppintott a konyhaajtón, mielőtt kinyitotta. Leült a konyhaasztalhoz, és csendben figyelte a dolgozó kezeket.

A mézeskalács ízletes lett, és mindenkinek bőségesen jutott belőle. Ábel és Fanni legszebb emlékei közé tartozott eme nagyszülőkkel töltött csodálatos délután.

kosakati

Piramis...

Azt hitték, hogy ismerik az épületet. Többször is felmérték milliméterről milliméterre. Átvizsgálták mindenféle műszerrel, átvilágították, feltérképezték. Képernyőiken mégis hiába forgatták a háromdimenziós, részletes képeket, a számtalan rétegábrázolást, válaszokat nem találtak, csak a kérdések sokasodtak. Több éves kutatómunka után még mindig csak találgatták, hogy kik építették, miért építették, és hogy miért ide, és miért pont ezt... Csak abban az egyben voltak biztosak, hogy 1990 előtt nem épülhetett.

Sokak szerint a halványzöld, üvegszerű anyagból készült, karcsú, magas, épület valamiféle templom lehet. Talán azért gondolták ezt, mert az egész egy görög, magasba törő formát idézett, amely a földi építészetben a templomokra volt jellemző. A templomokkal ellentétben viszont nem találtak semmi olyat, amely oltárra vagy szentélyre hasonlított volna. Szobrok, festmények, freskók sem díszítették a belső teret. Maga az architektúra idézte csak a templomok hangulatát. Az épületet három oldalról tömör és sötét házak vették körül, belsejét a tetőn és a homlokzaton beszűrődő fény tette sejtelmessé.

Az üvegcsodát körülölelő házak pontosan olyanok voltak, mint egy közép-európai város körútjának házai valamikor az 1990-es években. A háztömbök pontosan megegyeztek Budapest Teréz körútjának az épületeivel, nagyjából az Oktogontól a Nyugati pályaudvarig. Az utcákon korabeli autók, villamosok álltak. A házak lakásaiban a kilencvenes években használt bútorok, háztartási gépek, ruhák, mindenféle használati tárgyak, mintha a lakók épp most mentek volna el otthonról. Az üzletek polcain a kor teljes áruválasztéka... Az újságosbódében 1990. július 12-i lapok... Minden olyan állapotban, mintha percekkel korábban még emberek éltek volna ott mindennapi életüket... Ebbe az egységes és a legapróbb részletekig pontos másolatba két ötemeletes bérház közé ékelődött be megmagyarázhatatlanul és kirívóan az üvegpalota.

Évek óta végeztek régészeti kutatómunkát a Sylvia kisbolygó Romulus nevű holdján. Magán a Sylvián és Remus nevű másik holdján nem találtak semmi különösét. Életnek nyomára a Romuluson sem leltek, de itt eléjük tárult a régészettudomány eddigi legnagyobb rejtélye. Nagyobb szenzáció volt ez talán Trója feltárásánál, vagy a Titanic kiemelésénél... Mióta a csillagászt felfedezték a Romuluson azt a megmagyarázhatatlan csillogást, a média tele volt találgatásokkal, feltevésekkel.

Miután egy szonda lefényképezte a tizennyolc kilométer átmérőjű Romulus kietlen, szürke sziklái és kisebb-nagyobb kráterei közt a nagyméretű kráter alján ragyogó, hatalmas üvegpiramist, alatta pedig a városrészmásolatot, közepén a halványzöld üvegcsodával, a világ összes régésze oda szeretett volna utazni. Hátterbe szorultak a Mars, Jupiter és más expedíciók hírei, az érdeklődés a jelentéktelen kis égitest felé fordult.

Az egymást követő expedíciók, és a kutatási anyagokat a Földön tanulmányozó tudósok sokat törték a fejüket azon, hogy miért pont ezt a városrészletet építették ide a titokzatos üvegpalota köré. Sok-sok elmélet született. Egyesek még azt is felvetették, hogy ezt az üvegpiramist is ugyanazok építhették, mint az egyiptomiakat. De talán még az volt a leglogikusabb elmélet, hogy véletlenszerűen választottak ki egy városrészletet, amivel talán azt akarták illusztrálni, hogy jártak a Földön, és alaposan körül is néztek.

A kutatóknak szigorú utasításuk volt a Régészeti Hivataltól, hogy a terepen mindent mérjenek fel, vizsgáljanak meg, mindent dokumentáljanak, de semmin se változtassanak, semmi sérülést ne ejtsenek a leleten. Az üvegpiramis belsejébe egy alagúton keresztül lehetett bejutni.

Magát az alagutat még a piramis építői alkották, és nem is álcázták. A zsilipet a második expedíció építette bele, hogy ne szakfanderben kelljen kutatásokat végezni a „lelet” belsejében. A régészek tehát mértek, vizsgáltak, dokumentáltak, de egyre kisebb lelkesedéssel végezték a feladatukat. Unottan ülték végig az értekezleteket, és nem nagyon tolongtak, hogy kimehessenek a terepre.

Az expedíció egyik legfiatalabb tagja, Kathlen azon a reggelen is késve érkezett az értekezletre.

Gyorsan leült a leghátsó sorba, barátnője, Annabell mellé.

– Gyűrött vagy... – súgta Annabell.

– Éjszakánként egyre nehezebben alszom el, és ha végre sikerül, akkor meg előjön egy visszatérő álom – panaszkodott Kathlen.

– Milyen álom? – kérdezte Annabell.

– Álmomban nagyapámat láttam – suttogott Kathlen.

– Nagyapádát? – kérdezett vissza Annabell.

– Nagyapám egy régi udvarház átriumában ült – folytatta Kathlen. – Ilyen udvarházat talán Veronában láttam. De nem is ez a lényeg. Az átrium közepén hatalmas vadgesztenyefa terpeszkedett. A fa árnyékában fonott karosszék, kerti asztalka... Ott ült nagyapám. Kávézott, süteményt eszegetett, újságot olvasott és közben fülhallgatót, kis rádiót hallgatott. Időnként ránézett a karórájára. Engem várt. Én pedig szívesen odamentem volna az asztalához. Kávéztunk volna, megtárgyaltuk volna a világ dolgait, na meg az én éppen aktuális problémáimat. Most éppen arról az elképesztő leletről szerettem volna vele beszélgetni, amelynek a kettőssége, furcsasága nem hagy nyugodni. Körbejártam az épület boltíves, földszinti folyosóját, de egyetlen egy ajtó sem volt nyitva. Mindegyik gondosan be volt zárva. Sehogy sem juthattam az épületből az átriumba. Kiabáltam, ablakokat, ajtókat zörgettem, megpróbáltam valamiképpen jelezni nagyapának, hogy itt vagyok, de ő nem vett észre. Újságjába merült és füléből nem vette ki a kis rádió fülhallgatóját. Tehetetlen dühhel, fáradtan és gyűröttén ébredtem.

– Olyan az álmod, mint a mi munkánk... Ez a „lelet” is mondanivaló nekünk valamit, de mi nem halljuk, nem értjük...

A két lány nyugodtan fecserészett, hiszen ezeken az értekezleteken úgysem történik semmi érdekes. Nem muszáj figyelni, elég jelen lenni. A mai értekezleten azonban végre történt valami. Na, persze nem a bázis vezetője mondott valami újdonságot, hanem a még Kathlennél is később érkező Laurie szolgáltatott a meglepetést. A fiatal tanár letelepedett két tanítványa mellé.

– Kathlen! Igazad lett. Én is találtam valami furcsát – suttogta. – Nem is tudom, hogy ez eddig miért nem szűrt szemet senkinek, mikor mindenkinek ugyanúgy a rendelkezésére áll a teljes adatbázis. Azt hiszem, most megtaláltuk...

– Biztos?

– Nem. Épp ezért fogjuk kipróbálni.

– Hogyan?

– Majd meglátod... A terepen...

– És ha ez is tévedésnek bizonyul?

– Akkor leadjuk a kamujelentéseket, erről meg hallgatunk. Na és persze tovább keresünk.

– Mégis mit találtál?
 – Majd meglátod – titokzatoskodott Laurie. – Amint megsza-
 badulunk Apótól – intett a bázis parancsnoka felé –, siessetek a
 83. számú objektumba! A földszintjén lévő edényboltban talál-
 kozunk.
 – Ki jön még?
 – Ti, meg Judy, Ted és Lorenzo.
 – Nagy dolgot találhattál, ha Apóka nyájának összes fekete
 bárányát összecsődítet.
 – Már nagyon unom, hogy mindig mi, hatan kapjuk a legtöbb
 letolást Apótól, mert nem elégedünk meg a műszeres vizsgálá-
 tokkal, hanem kinyitottuk az ajtókat, a szekrényeket, a dobozo-
 kat, kirámoltuk a fiókokat... stb. Aztán persze mindent visszatet-
 tünk, visszazártunk, de valahogy mindig lebuktunk... De most
 olyat találtunk, hogy ettől Apónak is el fog állni a szava... Végül
 is az egyetem azért küldött ide minket, hogy friss, fiatalos lendü-
 lettel, ötletekkel mozdítsuk előre az eddig eredménytelen kuta-
 tást. Apó, vagyis a bázis parancsnoka állandóan fékez és korlá-
 toz minket, de most lehet, hogy mégis mi találjuk meg a megol-
 dást az évszázad rejtélyére.

A bázis parancsnoka észrevette a sustorgást, és rosszállóan
 összevonta a szemöldökét. Mikor még a beszédében is egy pill-
 natnyi figyelmeztető szünetet tartott, a fiatalok gyorsan elhall-
 gattak. Ma reggel nem akartak komplikációt a terepre indulás
 körül.

Apó ma is, mint minden reggel, a kutatók lelkére kötötte, hogy
 csak mérjenek, dokumentáljanak, de ne mozdítsanak el semmit.
 Aztán az értekezlet végén nagy nehezen jóváhagyta az egyetemi
 csoport mai kutatási tervét. Nem értette, hogy egy már annyi-
 szor átvizsgált szektort miért akarnak ennyien újrazivizgálni.

És pont ezek... Ez az a csapat, amelyikkel mindig csak a baj
 van – dohogott magában. Fegyelmezetlenek, kiszámíthatatlan-
 nok... Össze-vissza turkálják az értékes leletet, a végén még kárt
 tesznek benne... Őt régészhallgató a szintén fiatal és meggondo-
 latlan professzorukkal... Ráadásul az egyikük, ez a Kathlen
 nevű még csak elsőéves... Minek hozták ide ezt a tudatlan kis
 senkit?

Vitatkozott egy kis ideig, de aztán rájuk hagyta. Morogva
 ugyan, de aláírta az aznapi kutatási tervüket. A fiatalok pedig
 szedték a lábukat, mielőtt még meggondolja magát. Mindenki
 más aznapra a már unalomig elemzett adatbázisok új átvizsgálá-
 sát kapta feladatul.

– Egy óra múlva a nyolcvanhármas objektumban, az edény-
 boltban! – emlékeztette tanítványait még egyszer Laurie.

A piramis belsejében aztán a kis csapat szétszóródott a hivata-
 losan bejelentett helyszíneik felé. Judy, akinek a régi közlekedés
 volt a szakterülete a pályaudvaron, Annabell, akit leginkább az
 építészeti foglalkoztatott a nyolcvanhármas objektum padláste-
 rében készített felvételeket. A fiúk a nyolcvanhármas objektum
 műszaki boltjában töltötték az időt. Kathlen pedig a nyolcvan-
 hármas objektum ötödik emeletén vizsgálódott, hiszen volta-
 képpen ezért volt itt.

Laurie professzor nem a két szép szeméért, vagy a nagy tudá-
 száért hozta magával, hanem azért, mert a lány nagyszülei 1990
 körül a nyolcvanhármas objektumként nyilvántartott házban
 laktak. Sőt maga Kathlen is járt ebben a lakásban, gyerekkorá-
 ban. A fiatal professzor bízott benne, hogy tanítványa megtalálja
 a „kakuktktojást”, az eltérést az egykori valóságtól, ami talán a
 rejtély kulcsa lehet.

Gyorsan összeszedtek valamennyi vizsgálati anyagot, hogy
 délután le tudjanak valamit tenni Apó elé. Amikor letelt a meg-
 beszélt egy óra, valamennyien leszárogtak az edényboltba.

Laurie már ott állt az üzlet közepén, és kissé hatásvadász
 módon a feje fölé emelt egy kartondobozt.

– Na, hát ez lenne az, amit Kathlen talált az adatbázisban.
 Nézzük csak meg közelebbről, a valóságban! – mondta és letette
 az asztalra.

Először senki sem értette, hogy mi a szenzáció egy közönséges
 kartondobozban. Több száz ilyen doboz volt az üzlet raktárá-
 ban. Laurie kinyitotta a dobozt, és elővett belőle egy kompótos
 készletet.

– Ez egy közönséges kompótos készlet! – háborodott fel
 Lorenzo. – Mi ebben a pláne?

– Te csak azt hiszed – emelte fel az ujját Kathlen –, hogy ez egy
 közönséges kompótos készlet. Nézzétek csak meg jobban!

– Őt kis tálka egy nagyobb tálban – mondta Judy.

– Egy készletben hat kis tálkának kellene lennie – mondta
 Annabell.

– Az összes többi készletben hat kis tálka van. Ellenőriztem –
 vigyorgott Laurie. – De ebből nem hiányzik a hatodik, ebben
 benne sem volt. Nézzétek csak! Az öt kis tál pontosan beleillik a
 nagy tál belső bordázatába.

– És pontosan olyan színe van, mint az üvegpalatának, itt a
 szomszédban – fedezte fel Ted.

– És pontosan olyan anyagból is készült – bólogatott Laurie.

– Ezen a „készleten” kívül nem is láttunk semmit sem, ami
 olyan anyagból van, mint az üvegpalota – mondta Annabell.

– Na, végre leesett! – nevetett Laurie.

A fiatal tanár diadalittasan nézett körbe az izgatott társaságon.

– Na, most jön a lényeg!

Laurie egy kis hatásszünetet tartott, aztán előadta felfedezé-
 sük lényegét.

– Mint mindenki más, én is sokat tanulmányoztam az üvegpala-
 tota szerkezetét. Ha Kathlen nem szúrja ki az adatbázisban ezt a
 „kakuktktojást”, ezt a szabálytalan készletet, nekem sem tűnt
 volna fel az, hogy az építmény falában pontosan öt kisebb és egy
 nagyobb kerek mélyedés található. Az öt kisebb mélyedés az
 oldalfalakon van, a nagyobbik mélyedés pedig az épület csúcsá-
 nak belső felén. Elvégeztem a szükséges számításokat, és biztos
 vagyok benne, hogy ezek a látszólag értelmetlen, funkció
 nélküli és esetlegesen elhelyezkedő bemélyedésekbe a készlet
 darabjai pontosan beleillenek. Arra gondoltam, hogy holnap
 elvihetnénk a készletet az üvegpalotába és belepróbálhatnánk.

– Semmi holnap! – vágott közbe Kathlen. – Menjünk most
 rögtön! Ha Apó megneszeli, hogy mire készülünk, azonnal
 kirúg minket, és soha többet nem kerülünk a lelet közelébe.

– Nem bízol valamelyikünkben? – kérdezte Ted. – Gondolod,
 hogy valakinek eljárna a szája?

– Bízom mindegyikükben – válaszolta a lány. – De véletlenül
 is elszólhatjuk magunkat. És különben is. Minek várjunk holna-
 pig?

Mivel senkinek sem volt semmi ellenvetése, azonnal el is
 indultak.

Izgatottan siettek át a nyolcvanhármas objektumból az üvegpala-
 totába. Elöl ment Laurie kezében a nagy tállal, utána a többiek
 egy-egy kis tálkával a kezükben. Az oldalfalakon elhelyezkedő,
 öt kisebb bemélyedést hamar megtalálták, és a kis tálkákat rögtön
 beléjük is illesztették.

– Nem történik semmi – mondta Laurie csalódottan.

– Talán a hatodikat is be kéne illeszteni – javasolta Lorenzo.

– Oda? – intett az öt emelet magas kupola felé Laurie. –
 Hogyan?

Tanácsalanul nézegettek egymásra, aztán Lorenzo kivette a
 tálat Laurie kezéből és elhelyezte a padlón, pontosan a kupola
 csúcsa alatt.

A meglepően egyszerű ötlet bevált: a tál, mintha zsinóron
 húznák, emelkedni kezdett a kupola csúcsa felé. Idegtépő lassú-
 sággal lebegett felfelé, talán egy félóra is eltelt, amíg felért.
 Mikor már csak alig egy méterre járt, a csúcs mélyedése hirtelen
 magához rántotta, és a tál hangos csattanással illeszkedett bele.

– És most? – kérdezte Judy.

– Fogalmam sincs – tárta szét a karját Laurie. Hosszú percekig
 csak ácsorogtak tanácsalanul, aztán valami furcsa zúgás és
 morajlás törte meg a csendet.

A zúgás egyre erősödött, majd hirtelen vakító ragyogás töltötte be az épület belsejét. A fény kívülről érkezett, a piramis csúcsa felől. Az építmény homlokzati fala és a mennyezet nem volt egyenletesen vastag, így a fény sem egyenletesen jutott be a belső térbe. A falak vékonyabb részein több fény áradt be, és a fénykévek érdekes, bonyolult mintákat rajzoltak ki a palota belsejében. A falak vastagabb részei kezdtek kitüremkedni, a dudorok pedig szétnyílni. A kialakuló nyúlványok kibomlottak, összekapcsolódtak, és igen bonyolult struktúrát alkottak. Az egész olyan volt, mint egy üvegből épített, többemeletes ház lépcsőkkel, folyosókkal, kisebb-nagyobb fülkékkel, szobákkal, termekkel. De miután a szemük láttára felépítette magát az egész szerkezet, nem volt nehéz rájönniük, hogy ez bizony nem ház, hanem egy gigantikus űrhajó.

A fiatalok riadtan kapaszkodtak össze, és várták, hogy mi következik még ezután.

– Apó megöl bennünket – súgta vacogva Annabell.

– Most éppen Apótól félek a legkevésbé – válaszolta Judy.

Érezték, hogy emelkednek... Az épülettel együtt. Ijedtükben a kijárat felé iramodtak, de mire odaértek, az már zárva volt. Hiába próbálkoztak, nem jutottak ki. Ahogy kinéztek az ajtó felső, áttetsző részén, döbbenetes látvány tárult eléjük.

Az üvegépítmény körül álló háztömbök kártyavárként omlottak össze. A romok, a törmelék, mint apró morzsák hullottak le annak az irtatlan üvegmonstrumnak az oldalain, amely méltóságteljes lassúsággal emelkedett ki alattuk a bolygó mélyéből. A monstrum csúcsa belülről elérte az üvegpiramis tetejét, és mint gyenge papírdobozt lökte szét. Az üvegpiramis négy lapja négy irányba zuhant és szilánkokra tört.

A bázis, mint nagy, kíváncsi bogár keringett a mélyből egyre jobban kiemelkedő gigantikus hajó körül. Valószínűleg időben észrevették a veszélyt és felemelkedtek, hogy rájuk ne dőljenek a széteső romok. Túl messzire azért nem menekültek, hogy legalább rögzítsék és figyelemmel kísérjék a történéseket, ha részt venni már nem is tudtak bennük.

Aztán megmozdult talpuk alatt a padozat. A szemük előtt az imént létrejött struktúra középső részén emelkedtek, mintha csak egy liftben álltak volna. Majdnem a csúcsnál állt meg az emelkedés, és egy tágas teremben találták magukat.

Mivel a rázkódás egyre erősebb lett, nem volt jobb ötletük, mint beleülni az ott talált ülésekbe. Amint helyet foglaltak, a többi üresen maradt ülés a padozatba süllyedt, az elfoglalt ülések előtt pedig keskeny pultok emelkedtek ki. A pultokon két-két emberi tenyér sematikus ábrája rajzolódott ki. Kérdően néztek egymásra.

– Induljunk! – mondta Kathlen. – Irány az ismeretlen! Tegyétek rá a tenyereketek a pultokra!

– Honnan tudod, hogy ezt kell tennünk? – kérdezte Judy.

– Talán ezt is a nagypapád mondta álmodban? – kérdezte Annabell.

– Álmodban utaztam már ebben a hajóban... De nem gondoltam volna, hogy...

– Hát, persze... álmodban... – húzta el a száját gúnyosan Annabell.

– Álom, vagy nem álom... Nem mindegy? Próbáljuk ki! – zárta le a vitát Laurie.

Némi tétovázás után valamennyien ráfektették a kezüket a pultokra. És ezzel el is kezdődött az utazás. A monstrum felzúgott, megrázkódott, utasait pedig üléseikbe préselte a gyorsulás.

Már napok óta száguldottak... Nem tudták, hová... Nem tudták, meddig...

A start után nem sokkal még láthatták, ahogy a bázis a Sylvia kisbolygó felé tart, aztán elhúztak a Jupiter mellett, átlépték a Saturnus, az Uránus, a Neptunus és a Pluto pályáját is. Elhagyták a Naprendszer.

Kétségbeesés és eufória közt csapongtak, nem találták a helyüket. Elkecserezték, mert az idegen hajó kiszakította őket megszokott életükből, elszakította őket a Földön maradt szeretteiktől. Ugyanakkor büszkeséggel töltötte el őket az a gondolat, hogy elsőként hagyhatják el a Naprendszer... és találkozhatnak egy idegen civilizációval. Vitatkoztak, egymást vádolták, aztán egymást vigasztalták. Lelkes felfedezőként járták végig az átlátszó falú szinteket. Csodálták a hajó szépségét és élvezték a kényelmét. Lassan be is rendezkedtek a vezérlőterem közelében talált kabinokban, de közben gyötörte őket a bizonytalanság. Lassan már beszélgetni sem volt kedvük.

Az események sodrása teljesen kizökkentett mindenkit a normális életritmusából. Csak Kathlen volt derűs és nyugodt. A többiek nem értették a lány nyugalma, sőt inkább idegesítették őket. Nem is nagyon keresték a társaságát, azt sem bánták, hogy ideje nagy részét a kabinjában tölti.

Laurie pár nap múlva úgy gondolta, hogy ideje lenne higgadtan megbeszélni, hogy mi is történt velük. Össze is hívta tanítványait az irányítóterembe. Hamar összegyűlt a kis társaság, már csak Kathlen hiányzott. Laurie nem akarta elkezdni a tanácskozást, amíg nincs együtt az egész csapat. Mivel senki sem vállalkozott rá, hogy elmenjen Kathlenért, maga indult el hozzá.

Amikor benyitott a lány kabinjába, az éppen a képernyő előtt ült és egy képet nézett elmerülten. A képen két idős ember és egy kislány ült az asztalnál. Kompótot ettek... Abból a bizonyos halványzöld készletből...

Laurie még éppen el tudta olvasni a kép feliratát, mielőtt Kathlen eltűntette: „családi fotótár 22385.jpg”...

– Szóval nem is az adatbázisban találtad – állapította meg Laurie.

– Nem, de az is kellett hozzá, hogy biztos legyen a dolgomban – válaszolta Kathlen.

– Tudtál erről a készletről...

– Persze. Nagyanyám mindig ebben kínálta az almakompót, ahogy a képen is láthattad. A lakás másolatát százszor is átvizsgáltam, de ezt a készletet ott nem találtam. Azt gondoltam, nincs is itt, hogy nem is kell itt lennie. Gyerekkoromban láttam utoljára, és azt hittem, hogy azóta eltörött, kidobták, vagy mit tudom én, mi lett vele. De mikor az adatbázist tanulmányoztam és megtaláltam a szabálytalan, öttányéros, halványzöld készletet az edénybolt raktárában, ahol egy időben nagypapám dolgozott, akkor már sejtettem, hogy ez az a készlet. Hogy nagypapa miért a boltban dugta el, és nem a lakásban hagyta, azt nem tudom. Talán eredetileg itt volt, ahol most megtaláltuk, és gyerekkoromban csak azért mutatta meg, hogy később emlékezek rá és felismerjem.

– Úgy érted?...

– Úgy értem, nem lehet véletlen, hogy pont azt a városrészletet másolták le, ahol nagypapámék laktak, ahol én is gyerekeskedtem. Az sem lehet véletlen, hogy voltaképpen érdemtelenül és szabálytalanul ide jöhettek, pont én, aki az évszázad rejtélyének kulcsából ettem a kompót, miközben azokat a furcsa meséket hallgattam, amik talán nem is voltak mind mesék... És nem lehetnek véletlenek az álmok sem...

– Annabell említette, hogy szoktál álmodni nagypapádról.

– Pedig megkértem, hogy ne beszéljen róla...

– Nem rossz szándékkal mondta el – mentegette Annabell Laurie. – Aggódott érted.

– Aggódott, hogy szépen elmegy az eszem?

– Nem... csak...

– Na, mindegy! Akkor ismered a visszatérő álmomat az udvarházról, a kávézó nagypapámról és a bezárt ajtókról.

– Igen.

– Ma éjjel is álmodtam erről, de most végre bejutottam az átriumba. Az egyik ajtót nyitva találtam. Leültem nagypapám mellé, ő pedig félretette a rádiót, összecsupkta az újságját és rám mosolygott. Ahogy rám emelte a tekintetét, lassan kezdett megváltozni. Hajából eltűntek az ősz szálak, arcáról pedig a ráncok.

Visszafiatalodott nagyjából ilyenre – Kathlen kattintott egyet, és egy egészen fiatalkori képet mutatott a nagyapjáról „családi fotótár 3214.jpg.” felirattal.

– Jó kis változás... – ismerte el Laurie.

– A szokásos kockás ing is eltűnt róla, ezüstszerű egyenruhában feszített – folytatta Kathlen. – „Menj haza, kicsim!” mondta, aztán elhalványult az arca, ahogy a hatalmas gesztenyefa és az udvarház is a semmibe vészett... Felébredtem.

– Ezt el kell mondanunk a többieknek is! – mondta Laurie.

– Igen! Menjünk! – bólintott Kathlen.

Amikor beléptek az irányítóterembe, a többiek már valamenynyien egy nagy kivetítőt néztek. A képről egy ezüst egyenruhás fiatalember nézett rájuk.

– Nagyapa... – suttogta Kathlen.

– Kedves földi utasaink! – szólalt meg az ezüstruhás. – A kivetítőt legutóbbi expedíciónk kommunikációs tisztjét láthatjátok. Én a hajó központi számítógépe vagyok, és most az ő hangján megszólalva adom át nektek az üzenetét. – Kis hatásszünet után folytatta. – Most, hogy végre megtaláltatok a számotokra hátrahagyott hajót és az elrejtett indítókulccsal aktiváltatok, és bátran útnak indultatok, ideje elmondanom, hogy hová is megyünk.

Hat évvel később...

– Ennyire szereted? – kérdezte Kathlen.

– Mit tudom én! – csattant fel Judy idegesen.

– A mindennapi hangos veszekedéseitek után meglep ez a gyengédség... – mentegetőzött Kathlen.

– Fogalmazzunk úgy, hogy ragaszkodom hozzá...

– Amilyen finoman simogattad az előbb az arcát... Azt gondoltam...

– Végül is a gyerekeim apja.

– Mindig azt hittem, szerelmes vagy Lorenzoba.

– Szerelem... Ugyan már! – legyintett Judy.

Lorenzo sápadtan feküdt az ágyon. Az oxigénmaszk szorosan tapadt az arcára, az infúzió folyamatosan adagolta szervezetébe a gyógyító folyadékot. Az intenzívzsoba gépei halkán duruzsoltak.

– Mindig is irigyeltelek benneteket, hogy így egymásra találtok.

– Egyásra... Ja... – vágott egy grimaszt Judy.

– Ezt hogy érted?

– Egyásra... Persze... Ki másra?

Kathlen kérdően nézett Judyra.

– Gondolj csak bele! Volt választásom? Amikor elmúltak az indulás eufóriával és kétségbeeséssel vegyes napjai, rá kellett jönnöm, hogy hosszú időre össze vagyunk zárva. Valamit tenem kellett. Nem töltheték el éveket azzal, hogy le-föl kóválygok a hatalmas úrhajóban, mint Ted, vagy beveszem magam a könyvtárba, mint Annabell, vagy a laptopomon családi képeket nézegetek, mint Laurie.

– Tettél is – vágott közbe Kathlen. – Már az első héten összeköltöztél Lorenzoval.

– Nem maradhattam egyedül. Kellett valaki, aki hozzám tartozik.

– Mire észbe kaptunk, teljesen kisajátítottad Lorenzot.

– Mégis kit kellett volna választanom? – zsémbelt tovább Judy. – Ted ugye meleg... Ő eleve kiesik. Laurie tartja magát a családjától elszakított, árva apa szerepéhez. Látványosan vérzik a szíve.

– Hogyne véreznél! – vágott vissza Kathlen. – Éppen hazautazni készült, amikor elragadt bennünket a hajó. Másnap utazott volna. Azokban a napokban várták a második gyerekeiket. Most nyugodtan lobogtathatná a legújabb bébi-fotóit az egyetemen.

– Laurie azóta is megközelíthetetlen – folytatta Judy. – Teljesen bezárkózott a bánatába, meg a sértettségébe. Te még szemtelenül fiatal vagy. Neked van még elég időd, hogy felolvaszd a jeget, hogy közel kerülj hozzá egyszer. De nekem erre nincs időm. Nekem azonnal kellett valaki. Nekem szükségem volt rá,

hogy legyen valaki közeli hozzátartozóm, akiről gondoskodhatok, akire számíthatok, akit irányíthatok.

– Azt hiszed, csak neked fontos, hogy tartozz valakihez?

– Te könnyen vagy! Neked ott a nagyapád. Naphosszat beszélgethetsz vele.

– Ja! A virtuális nagyapám...

– Virtuális, de akkor is a saját, külön bejáratú nagyapád.

– Türelmetlen vagy és erőszakos.

– Igen! – rándította meg a vállát Judy. – És?

Az egyik műszer váratlanul csipogni és villogni kezdett. Lorenzo sérült karja hirtelen megrándult, aztán elernyed. Judy ösztönösen a férfi karja után kapott, és riadtan nézett a műszerre. Fogalmuk sem volt, mit is látnak a kijelzőn, hiszen nem voltak orvosok. Csak a változást észlelték.

– Utálom, hogy ilyen tehetetlen vagyok – panaszkodott Judy.

– Nyugi! A rendszer teljesen automatikus... A kijelzőn lassan visszaálltak az ábrák és a számok a rángást megelőző helyzetbe.

– Lorenzo! Ne tedd ezt velem! – suttogta Judy. – Szükségem van rád...

– Ha szükséged van rá, akkor miért nem vigyáztál rá jobban? A te hibád is...

– Nem én tehetek róla, hogy ilyen ügyetlen szegénykém – mentegetőzött Judy. – Nem én mondtam neki, hogy masszon fel arra a vakakra, aztán essen le róla, törje el a karját és még ájuljon is el, hogy minél több vért veszítsen, mire megtalálom.

– Arról sem tehetsz, hogy Lorenzo el akarta tüntetni a menyegyzetre ragadt palacsintát, mielőtt te meglátod és patáliát csapsz miatta? Meg arról sem tehetsz, hogy nem mert elmenni valami létrát keresni, hogy ne kérdezd meg, hová megy, hanem az étkező székeit rakta egymásra? Mégis mennyi ideig feküdt eszméletlenül a vértócsában?

– Szerencsére csak percekig. Míra meghallotta a robajt, és kihúzta a fülemből a fülhallgatót.

– A fülhallgatót! Mert te kényelmesen DVD-ztél, amíg Lorenzo palacsintát süttött – kiabálta Kathlen. – Felőled aztán ott vérezhetett volna el. Ha a két éves kislányod nem jelez, észre sem veszed.

– Nem én mondtam neki, hogy vacakoljon a palacsintasütéssel. De neki nem jó az, amit a konyharobot készen elé tesz. Neki kézzel süttött palacsinta kell. Ahogy otthon a nagymamája szokta...

– Palacsinta... – suttogta Lorenzo és lassan kinyitotta a szemét.

Kathlen felállt az ágy mellől, magára hagyta Judyt az ébredező Lorenzoval.

Kathlen csak a folyosón sétálva vette észre, hogy még mindig pizsamában van. Mikor a vészjelzés felriasztotta, nem volt ideje öltözködni, csak futott a baleset helyszínére úgy, ahogy az ágyból kiugrott. A medi-robot éppen Lorenzot rögzítette a hordágyhoz, amikor Kathlen belépett. A háztartási robotok már elkezdtek rendbe tenni a vérmaszatos konyhát, az időközben futva érkező Laurie pedig a két riadt kisgyereket nyugtatgatta. A hordágy fél méter magasra emelkedett, majd lebegve suhant végig a folyosókon az intenzívzsoba felé. Judy és Kathlen futva sem bírták utolérni.

Még útban az intenzívzsoba felé Kathlen kommunikátora hívást jelzett. Annabell érdeklődött, hogy mi történt. Kathlen röviden elmondta.

– Aha! Akkor ugye nem muszáj odamennem? Boldogultok nélkülüm is. Éppen egy nagyon érdekes anyagba másztam bele... – hadarta, és már bontotta is a vonalat.

Ted nem is érdeklődött a vészjelzés okáról.

– Máskor sem keresi a társaságunkat... – gondolta Katjen –, de hogy még a vészjelzés sem érdekli, az már durva...

Kathlen visszament a lakrészébe. Levette a véres pizsamát, bedobta a hulladékgyűjtőbe, aztán belépett a zuhanykabinba. Jobb híján zuhanykabinnak hívták, pedig nem egészen az volt. Földi fogalmak szerint nevezték el azokat a dolgokat, amik egy kicsit is hasonlítottak a földi dolgokra. De sok mindent el sem

tudtak nevezni, mert nem volt rá szavuk. A zuhany, az intenzív-szoba, a medi-robotok, a könyvtár, az öltözőszekrény, a konyha-robot, a hulladékgyűjtő, és még sok minden más több volt és más volt, mint amit a földi fogalom magába foglalt. A hajó olyan kényelemmel vette körül utasait, ami még a gazdag családból származó Judynak is újdonság volt.

Kathlen önfeledten élvezte a reggeli felfrissülést. Először kellemes, meleg pára töltötte be a zuhanyfülkét, majd finom, langyos légáram szárította meg a bőrét, a haját. Végül a száraz bőrre illatos bőrápoló permet hullott.

Kathlen frissen és üdén lépett ki a fürkéből. Az öltözőszekrényben a hatalmas tükör elé állt, és elképzelte azt a ruhát, amit viselni akart. A ruha máris rásimult, felvennie sem kellett. Az étkezőben már kávéillat fogadta. Kathlen leült az asztalhoz, a konyha-robot odagördült, és elé helyezte megszokott reggelijét: piritós, vaj, jam, tejeskávé.

Reggeli után leült a kommunikátor elé, ahogy minden reggel. A képernyőt a szokásos hat ablakra osztotta, hogy mindent egyszerre láthasson, amire kíváncsi volt: öt ablak a földi utasok lakosztályainak nappalijait mutatta, a hatodik pedig a hajó külső szenzoraitól nyert úrpanorámát. Kathlen most az úr képe helyett az intenzív-szobát kérte be a hatodik ablakba. Először ezt a képernyőrészt érintette meg az ujjával. A kis ablak eltakarva a többi kis ablakot szétnyílt az egész képernyőre.

– Lorenzo hogy van? – kérdezte.

– Kösz, megvagyunk – nézett a kamerába Judy. – Beszél egy pár szót, de újra elaludt.

Az intenzív-szoba önálló információs rendszere közben kiírta a képernyőre Lorenzo egészségügyi paramétereit. A végén egy a laikusok számára is érthető, rövid mondatban összefoglalta a helyzetet: „A sérült állapota stabil, és folyamatosan javul.”

Másodiknak a Ted lakosztályának nappaliját mutató ablakot nyitotta ki. Itt azonban csak a lakosztály önálló információs rendszere, a földi utasok által csak komornyiknak elnevezett robot hangja jelentkezett be.

– Utas nem tartózkodik az objektumban – közölte röviden.

Kathlen előhívta a hajó áttekintő térképét, amelyen villogó, zöld pontok jelezték az utasok pillanatnyi tartózkodási helyét.

– Az intenzív szobában két pont... Ez Judy és Lorenzo – állapította meg Kathlen. – Laurie lakosztályában három pont... Szóval a tanár úr magával vitte a gyerekeket... Jól van... A könyvtárban egy pont... Ez Annabell... Őt dinamittal sem lehet kirobbantani onnan... Talán ott is alszik... Néha... Vagy mindig... na, mindegy...

Tedet sokáig keresgélte. Át is kapcsolt szemmozgással való irányításra, hogy könnyebben forgathassa a három dimenziós térképet. Nagy sokára a hajó egy távoli sarkában fedezte fel a Tedet jelző zöld pontot. Visszakapcsolt érintésre, majd kinagyította annak a helyiségnek a képét, ahol a fiút megtalálta. Ted egy konzol előtt ült, fején sisak, kezei az irányítópaneleken.

– Se lát, se hall, csak játszik – gondolta Kathlen. – Mióta Judy olyan csúnyán összeveszett vele, azóta minket is elkerül. Magányosan járja a hatalmas úrhajót, és a lehető legtávolabbi helyeken telepszik le egy-két napra játszani.

Kathlen a képernyő szélére helyezte a már megnyitott hat ablakot, és középre a hajó kommunikációs egységét, vagyis „nagyapát” kérte be.

Kathlennek még mindig végigfutott a hideg a hátán, amikor nagyapja arca megjelent a monitoron. Az utazás hosszú évei alatt már megszokhatta volna, de valahogy nem sikerült. Minden egyes alkalommal beleborzongott abba, hogy tudta, valóságos, szeretett nagyapja a Földön él valahol, de itt, a hajóban mégis minden nap beszélgethet azzal az entitással, ami nagyapja személyiségéből jött létre.

– Nyugtalanítóak az értékeid. Eltér a normálistól a vérnyomásod, a bőrfeszültséged, és a többi paraméterek is... – szólalt meg „nagyapa” amúgy köszönés helyett.

Kathlen önkéntelenül felkapta a kezét a vezérlőpanelről, pedig tudta jól, hogy ezen kívül is számtalan szenzoron keresztül figyel a rendszer a legkisebb rezdülését is.

– Látom, valami felzaklatott... – folytatta a gép.

– Igen – ismerte be Kathlen. – Ez az idétlen palacsintás jelenet. Annyira égő...

– Valóban az, de emiatt ne emészd magad! Nem vagytok tökéletesek, de ezt nem is várja el tőletek senki.

– De annyira idétlen az egész...

– Ez az eset csak felzaklatott, de a szíved mélyén bánt valami. Így van?

– Így.

– Ha azt akarod, hogy köztünk maradjon, akkor csak gépeld be, hogy „TITOK”, ha befejezted, akkor pedig azt, hogy „TITOK VÉGE” ...Ahogy máskor is szoktuk, mikor nem akarod, hogy belekerüljön a hivatalos hajónaplóba.

Kathlen gyorsan begépelte, hogy „TITOK”.

– Tudod, nehéz veled úgy beszélgetni, hogy a nagyapám alakját, személyiségjegyeit viseled, de mégis csak egy gép vagy.

– Ha akarod, ezen változtathatok... Megjelenhetek bármilyen más formában is.

– Nem. Nem szükséges. Akármilyen alakot is választasz, te akkor is csak egy gép vagy, és nekem akkor sincs más választásom, mint veled beszélgetni.

– Szóval?

– Nagyon bánt, hogy elrontottuk a terveteket, ami olyan hasznos lett volna a Föld számára, és a ti számotokra is. Idő előtt indítottuk el ezt a több ezer ember számára tervezett monstrot. Most itt kóválygunk ebben a hatalmas hajóban, és nem találjuk a helyünket. Allandóan azt érezzük, hogy ostoba módon elpazaroltuk ezt a fantasztikusan nagy lehetőséget.

– Az eredeti terv valóban nem egészen ez volt. Ismered a mi otthonunk, a Xega történetét. Épp eleget tanulmányoztad, mióta itt élsz a hajón. Tudod, hogy milyen technikai és tudományos magaslatokra jutott a xegai társadalom. Azt is tudod, hogy amikor a csúcsra értünk, hogyan kezdett hanyatlani és haldokolni a népünk. Tudod, hogy hogyan csökkent az utóbbi évszázadokban a Xega népessége, hogyan öregedett el a társadalom, hogyan zuhant a születések száma. Hallottál arról is eleget, hogy a xegai tudomány nem tudta megoldani ezt a problémát, nem tudta megállítani a folyamatot. Mikor végül is a tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy a xegai civilizációt már csak a mi genetikai anyagunkkal kompatibilis, de friss, új gének menthetik meg, akkor az éves születési szám már nulla volt. Azt is tudod, hogy nagyapád egyike volt azoknak a bátor, fiatal tudósoknak, akik útnak indultak, hogy megszerezzék ezeket a géneket. A korábbi kutatások eredményei alapján a céljainknak megfelelő, értelmes lények csak a Földön élnek a xegai technika által elérhető távolságokon belül. Az eredeti terv tehát az volt, hogy a xegai expedíció tagjai beépülnek a földi társadalomba, és a földiekkel közös utódokat hoznak létre. Mint tudod, a xegaiak átlagos élettartama háromszázötven év, a földieké nyolcvan. Ez kicsit megnehezítette a xegai kutatók dolgát, de többszöri személyazonosság váltással, költözéssel áthidalták. Megfigyeléseiket több generáción keresztül tervezték végezni. Az expedíció tagjainak meg kellett volna figyelnie legalább négy-öt generáción keresztül a földi és a xegai gének keveredésének eredményét. Adatokat kellett volna gyűjteniük arról, hogy az öröklődés során milyen dominanciával érvényesülnek a földi és a xegai tulajdonságok. Adatok kellett volna arról, hogy a generációk során hogy alakul az élettartam és a földiekben csak lappangó gondolatátviteli képesség. Te második generációs, negyedrészt xegai leszármazott vagy. Vizsgálataink szerint a várható élettartamod jóval hosszabb, mint a földieké, de sajnos rövidebb, mint a xegaiaké, gondolatátviteli képességed csak a gondolat-hullámok fogadására alkalmas, küldésére nem. Az eredeti terv szerint a földi-xegai leszármazottak ötödik generációja már a gondolatok küldésére is alkalmas lesz. Akkor kapják majd meg tömegesen az indulásra való felhívást. Akkor fogják felfedezni a Földön,

a Holdon és az aszteroidákon elrejtett hajókat. A tervek szerint sok ezren indulnak majd útnak a Xega felé.

– De akkor mi miért?
– Mert nagyapád sem tökéletes, ahogy senki sem az.
– Ezt meg hogy érted?
– Elvakította az unokája iránt érzett szeretet és beépített a számodra egy titkos kiskaput.
– Kiskaput?
– Igen... A városrészt, ahogy régi fényképekről ismered, az egyetemi kiküldetés, amit magad sem értettél, miért nyertél el, és persze az álom, ami addig ismétlődött, amíg el nem indították a hajót.
– Nem értem... A kulcsot nem is én találtam meg...
– Részletkérdés... Előbb-utóbb te is megtaláltad volna.
– De miért?
– Mindenáron azt akarta, hogy eljuthass az ő világába... És ezt véghezvitte szabályokat és terveket felrúgva.
„TITOK VÉGE” – gépelte be Kathlen, és már fel is állt volna a székből.
– Még mindig nem nyugodtál meg – mondta a gép. – Még mindig bánt valami.
– Igen – ült vissza Kathlen megadóan. – De nem is tudom, hogyan...

„TITOK” – gépelte be újra.
– Nos? – sürgette a gép.
– Ez a palacsintás jelenet ébresztett rá arra, hogy mennyire ideitlen az egész helyzet.
– Ezt meg hogy érted?
– Ti a népeteket, a kultúrákat szeretnétek megmenteni. Erre egy hős csapat lenne hivatott. Mi pedig...
– Ti pedig?
– Mi pedig egy szedett-vedett társaság vagyunk. Van egy penészvirág típusú könyvmoly, van egy családjától megfosztott családfeje, talajt vesztett tanár, van egy játékfüggő meleg, van egy diktatórikus hajlamú anyatigris a két kicsinyével, van egy mindenkinek azonnal behódoló, véleménytelen, született papucs, és vagyok én... a virtuális nagyapámmal... Egyszerűen szánalmas. Szégyellem magam.
– Ne szégyenkezz! – mondta a gép. – Inkább bocsáss meg nekik azért, mert olyanok, amilyenek. A maguk módján ők is hősök lesznek. Úgy nézz rájuk!
– Hősök? – vágott közbe Kathlen.
– És már előre bocsáss meg magadnak is azért, mert csak egyedül te fogsz élve megérkezni a Xegára – folytatta a gép.
– Ezt meg hogy érted? – csattant fel rémülten Kathlen.
– Hat évvel ezelőtt, amikor először szoltam hozzáatok, nem mondtam el mindent. Nem mondhattam el mindent. Beszéltem akkor nektek a Xegáról... A Xega csodáiról és tragédiájáról. Beszéltem a genetikai kompatibilitásról, a xegai kultúra megmentéséről, a xegaiak utolsó nagy kísérletéről, a földiek szerepéről... De az utazás egy bizonyos technikai problémáját nem említettem. Az eredeti terv szerint ez a probléma nem merült volna fel, tehát nem is dolgoztunk ki rá megoldást.
– Mi ez a bizonyos technikai probléma?
– Hamarosan elérjük a „H-folyosót”. Hat évig tartott, amíg ideértünk, mert a Föld sajnos távol esik a „H-folyosók” hálózától. A Xega szerencsésebb helyen, egy folyosó közelében helyezkedik el. A folyosóba belépve lehetségessé válik a térugrás. Az ugrás után pár nappal megérkezünk a Xegára.
– Mi fog történni, amikor belépünk a „H-folyosóba”?
– Az ugrást csak hibernációban lehet megtenni...
– Igen. És?
– A hibernátoraink a xegaiakban meglévő „H” génre vannak tervezve...

– Ez azt jelenti, hogy... – sápadt el Kathlen.
– Igen – mondta szenvtelen hangon a gép. – Azt jelenti, hogy csak te fogod túlélni.
– És a többiekkel mi lesz?
– Az ő testüket is megőrzi a hibernátor... genetikai kísérletekben való felhasználásra alkalmas állapotban. A te feladatod lesz testük sejtjeiből és a xegai fogadóállomáson tárolt xegai genetikai mintákból létrehozni és felnevelni az első földi-xegai generációt. Te leszel az édesanyjuk.
– Nem lehetne valahogy átállítani a hibernátorokat? – kérdezte Kathlen kicsit még reménykedve.
– Sajnos lehetetlen – közölte a gép. – Az egész eljárás a „H” génekre épül. Valamikor a távoli jövőben talán a földi és a xegai tudósok megoldják ezt a problémát. Az eredeti terv szerint csak „H” génekkel rendelkező xegai leszármazottak utaztak volna...
Kathlennel megfordult a szoba. Elsötétült előtte a világ, és már csak valami távoli suttogásként hallotta a gép hangját.
Maga sem tudta, meddig ülhetett a gép előtt tehetetlenül, féláljultan. Mire újra a képernyőre nézett, onnan már eltűntek a megnyitott ablakok, eltűnt nagyapa arca is, csak egy felirat vibrált vörös betűkkel:
„Hibernáció 11 perc múlva.”
„Ugrás 71 perc múlva.”

Kathlen egész testében remegve támo lyogott be a központi vezérlőbe. Már mindenki ott volt. Kivételesen még Ted sem hiányzott. Valamennyien riadtan meredtek a máskor úrpanorámát megjelenítő hatalmas képernyőre, amin most csak egy vörös betűs felirat villogott:

„Hibernáció 1 perc múlva.”
„Ugrás 61 perc múlva.”

– Bocsássatok meg! – szakadt ki Kathlenből a kiáltás.
– Én nem... – kiáltott Judy haragtól vörös arccal. Keze Kathlen felé lendült, de a mozdulat félbemaradt.

Az altatógáz hirtelen öntötte el a helyiséget. Judy a jogos felháborodás indulatával, a többiek a rémület és az értetlenség arckifejezésével csuklottak össze. A medi-robotok gyors. Szakszerű mozdulatokkal szedték össze az elernyedtesteket, és helyezték el őket a hibernátorokban. A központi vezérlő kiürült, csak a képernyőn villogtak a vörös betűk:

„Ugrás 60 perc múlva.”

Hat nappal később...

A Xega legnagyobb városa felett felkelt a nap. Melege ködpatákat emelt a magasba, fénye csillogott a parkok tavain, a hatalmas város üvegépületein. Csendesen ragyogott a város, ahogy minden város a Xegán. Csak a lombok susogása, a madarak éneke hallatszott.

Az üres lakóépületek gondosan kitakarítva, hermetikusan lezárva, a város alatti termelőüzemek, a közüzemek, a tömegközlekedési hálózatok, a kommunikációs rendszerek, az üzletek, az éttermek, az iskolák, a szórakozóhelyek, a kórházak, a munkahelyek mind, mind készenléti üzemmódban várták, hogy valaki használatba vegye őket.

A néptelen Xegán minden a megváltó földi expedíció visszatérését várta.

A városra hatalmas árnyék vetült:

A hajó-kolosszus méltóságteljes lassúsággal ereszkedett le az űrrepülőtérről betonjára.

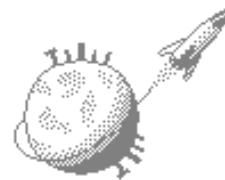
Kathlen mélységes keserőséggel a szívében, de tette készen és bátran lépett ki a Xega földjére...

Geonauta

A cél

Az úrlény végtelen hosszú idő óta száguldott a világmindenség legsötétebb zugain át, hogy megtalálja élete célját. Legjobban a természetes fény hiányzott neki. Ilyenkor mindig visszagon-dolt szülőbolygójára, és elképzelte magának a napfény éltető sugarait, amint gyengéden végigcirógatták, ő pedig igyekezett tőle telhetően a legjobban kihasználni a feléje áradó, éltető energiaözönt. Az úrjármű mesterséges fénye sohasem tudta pótolni teljesen ezt az érzést, hiába sikerült is tökéletesen lemásolni a természetes fény hullámait, rezgéseit, hiányzott belőle mindig valami, ami nemessé és igazivá tenné.

Az érzékelők már egy ideje biztató jeleket közvetítettek, egész lénye megtelt reménnyel. A remény csak fokozódott, mikor egyre közelebb került egy valószínűtlenül kék bolygóhoz. A landolás simán ment, a manipulátorok pedig óvatosan kitették a bolygó felszínére. Akkor érezte, hogy megtalálta a rég áhított célt. Utasította a leszállóegységet, hogy távozzon, és igyekezett

megkapaszkodni a talajon, hiszen most már csak magára számíthatott, hogy megvalósítsa régi álmát.

Ismét érezhette a nap éltető sugarait, de már nem volt egyedül, mellette ott virult álmai hűn óhajtott párja, őt is aranyló napsugarak öveztek, érte szelte át a végtelen űrt, és érte szomjazott oly sokáig a fény után is. Szinkronban fordultak a nap felé, ahogy a szerelmesekhez illik, élvezték a tavaszi szellő borzongató hullámait, ami immár végtelenségig azonos hullámhosszra hangolta őket, és nem volt más hátra, mint vágyakozva, szerelemtől alélva várják a nagy beteljesülést. Mindkettőn érződött a közelgő gyönyör csábító, édesen borzongató, bódító illata, és az aktus se váratott soká, szivárványszárnyakon érkezett, arany és fekete sávok pompázatos ruhában...

...és a méhecske gyakorlott mozdulatokkal beporozta mindkét százszorszépet.

Jávorszki András

Vízió

Még hogy én alkoholista? Hülyeség. Hogy lennék már alkoholista?

A férfi bosszankodva zárta be azt a weblapot, amin egy perce még az alkoholfüggőség jeleit böngészte. Megnyitotta a közösségi oldalt, megnézett néhány értesítést, aztán végiggörgette az ismerősök megosztásait. Próbálta elterelni a figyelmét, de azért az agya leghátsó zugában továbbra is ott motoszkált az, amit olvasott.

Hülyeség – szögezte le magában újfent. Én fontos ember vagyok egy nagy cégnél. Harmincnégy éves. Havi négyszáz tisztán, plusz a juttatások. A nyári csapatépítő tréningen én voltam a karaoke est legnagyobb durranása. Minden reggel kilenckor meetinget tartok a nagyvezér irodájától ótajtányíra. Ilyen lenne egy alkoholista? – Kuncogott. Én nem fetreng az árokparton, mint egy csöves, nem hányom össze a járdát. Nem balhélok beállva.

Bezárta a laptopot, felpattant a fotelból, és kiment a konyhába. Elővette a hűtőszekrényből a nem sokkal korábban felbontott vörösboros üveget – nagyjából félig volt még – jól meghúzta, a maradékot pedig beleöntötte egy öblös vizespohárba. Hideg kólát töltött rá, megitta az egészet, aztán bement a nappaliba, és bekapcsolta a tévét. Ócska horrorfilm kezdődött az egyik csatornán, de ő alig figyelt rá. A szemhéja már kezdett elnehezülni az alkoholtól, a látása is fátyolosabb lett. Végigdőlt a kanapén, behunyta a szemét. Időnként sikolyokat hallott a tévé felől, így végül előkereste a távirányítót, kikapcsolta a készüléket, és átbillegett a hálószobába.

Az álom könnyen jött. Nem forgott vele a szoba, a gyomra sem rendetlenkedett, ellenkezőleg; jóleső zsibbadás szaladgált az izmaiban, és könnyű gondolatok kergetőztek a fejében.

Hajnaltól, az álom és az ébrenlét határán érezte, hogy a torka száraz, a nyelvét a besűrűsödött nyál a szápadlásához ragasztja.

Ez mindig így volt ilyenkor. Fel akart kelni, hogy igyon egy pohár vizet, de egyelőre képtelen volt megmozdulni. Hallotta, hogy odakint hideg, novemberi eső veri az utcát, de hallott még mást is. Lépések koppantak az ágya mellett. Felnézett, de nem látott semmit.

Aztán az árnyék előugrott a szoba legsötétebb sarkából, és máris rajta volt.

Felüvöltött a rémülettől, de mást nem tehetett. Acélkemény markok kulcsolódtak a csuklójára, az ágyra szorítva őt, ami ebben a pillanatban keménynek és hidegnek tűnt, akár a beton. Valami tompa, súlyos dolog – talán a támadó térde – nyomódott az ágyékába. Csikorgó nevetést ütötte meg a fülét, és egy hang azt nyihogta:

– Add ide! Add csak ide!

– Mit? – nyögte rémülten.

Válasz helyett az egyik kéz elengedte a csuklóját, és egy ököl keményen az arcába vágott. Aztán kutakodó ujjak matattak végig a testén, miközben a támadója ruhájából hideg vízcseppek hulltak rá. Megint felüvöltött, és nagyot rúgott. A takarója szárnyaszegett madárként zuhant le az ágy mellé, ő pedig ülő helyzetbe pattant. A keze rácsapott az olvasólámpa kapcsolójára. Meleg, sárga fény öntötte el a szobát.

Nem látott senkit. Egymaga volt.

Nyögve kászálódott ki az ágyból, rogyadozó léptekkel ment el a fürdőszobáig. Hányingere volt. Megnyitotta a csapot, ivott néhány korty vizet. Az arca még mindig sajgott. Belenézett a tükörbe. Megdöbbsen, hogy egy friss zúzódás éktelenkedik a bal szeme alatt. Vörös volt, és már kezdett feldagadni.

Megütöttem magam álomban – bólogatott. Pedig gyerekkor óta nem voltak rémálmaim.

Rászorított egy vizes törülközőt, majd sokáig állt a vécészéze felett, hosszan üritett. Végül visszament lefeküdni, de reggelig nem tudott elaludni.

Délután, a munkából hazafelé menet beugrott vásárolni a lakásához közeli szupermarketbe. Győzködte magát, hogy ma este nem kellene innia, végül mégis csak a borosüvegek előtt kötött ki. Leemelte a polcra a kedvencét, aztán továbbment, és vett egy üveg vodkát is, természetesen a drágábbik fajtaból.

Elvégre péntek van – mondta magának –, ezt igazán megengethetem magamnak egy fárasztó hét után.

Egész este iszogatót. A bor gyors tempóban fogyott, alig egy óra alatt eltűntette. Aztán maradt a vodka. Félig részeg volt már, amikor eszébe jutott a hajnalban látott álom. Megborzongott az emléktől.

A hálószobában égvé hagyta az olvasólámpát. Magának sem szívesen vallotta be, de tartott az újabb lidércnyomástól.

Reggel zúgó fejjel, kiszáradt szájjal ébredt. Érezte az orrában a bőrre száradt verejték szagát. Letusolt, majd készített egy erős kávé, hogy magához térjen. Aztán tévézett, pizzát rendelt, és eldöntötte, hogy ma tényleg nem iszik.

Ez az elhatározás nagyjából este hétig tartott ki. Akkor már olyan erősen kívánta az alkoholt, hogy idegesen tördelte az ujjait. Szerette volna a hűtőszekrényben tudni a szokásos adagot. Felöltözött hát, és elindult, hogy megvegye.

– Nem jó ez így – morogta közben az orra alatt. – Tarthatnál időnként egy-egy tiszta napot. – A szupermarket ajtaja előtt már majdnem visszafordult, végül meggondolta magát. – Végül is szombat este van, nemde? Inkább majd holnap nem iszok. Úgyis vasárnap lesz. Tiszta fejjel kezdem a hétfő reggelt.

Két üveg bort is vett. Ha már a következő estét tisztán tölti, ma még igazán adhat az élvezetnek.

Elnyúlt a kanapén. Krimet nézett, drogcsempészekről meg korrupt zsarukról. Nem nagyon követte a történetet, a lényeg ugyanis az volt, hogy legyen valami program a bor mellé. Végül ott aludt el a tévé előtt.

Nem tudta, mennyi idő telt el, de váratlanul arra ébredt, hogy a padlóra zuhan. Az első értelmes gondolata az volt, hogy ez nem lehet a szobája. A szőnyeg helyett koszos, vizes utcabetonon tapicskolt négykézláb. Kipufogógőzt érzett az orrában, amit távolabbról sodort ideig a szél.

Mielőtt felnézhetett volna, egy rúgás érkezett a semmiből a bordái közé. Felnyögött, és elzuhant. A hátára fordult, a szemébe hideg esőcseppek hulltak. Alig látott valamit. Kapkodó keze egy köztéri pad hideg lábát találta meg maga mellett.

Egy jól megtermett, fekete kabátos árnyalak talpra rángatta. Hidegen izzó szemek meredtek rá a tányérsapka alól. Az arcvonásai elvesztek a testét körbeölelő sötétben.

– Mit csinálsz itt? – recsegte a szempár gazdája. – Ez a pad nem arra való, hogy azon aludj.

Gumibot csattant fájdalmasan a gyomorszájának. Elesett. A látása elhomályosult, aztán kitisztult megint. A nappalija padlóján feküdt, rázta a hideg. A gyomra valóban fáj. A két üveg bor kínozza úgy, mintha ki akarná marni a hasfalát, mert az este elfelejtett vacsorázni. Feltápáskodott hát, és kiment a konyhába. Reszkető kezekkel készített magának egy szendvicset, közben pedig annyi vizet ivott, amennyit csak tudott. Győzködte magát, hogy az majd használ.

Vasárnap az eső továbbra is esett, ő pedig másnapos volt, fázott, reggel mégis sokáig állt az erkélyen a télikabátjába burkolózva, és csak szívta-szívta befelé a hideg levegőt. Úgy tekintett rá, mint valami gyógyszerre.

Ma este tényleg nem – győzködte magát, pedig már kora délután áhítozott egy pohár italért. Izzadt, a keze finoman reszketett, részben a másnaposság, részben a tudat miatt, hogy ma nem juthat alkoholhoz.

Csak hétig, de maximum nyolcig kell kibírni. Vasárnap van, minden üzlet korábban zár. Kocsmába sosem jártál, mert nem akartad, hogy azt lássák, iszol. Szóval nyolc után már nem lesz, hol vásárolnod. Igaz, van egy benzinkút jó két kilométerre innen, de annyira azért csak nem vagy függő, hogy négy teljes kilométert caplass oda-vissza, és kétszeres áron vásárolj.

És ismét elbukott. Szitkozódott, érveket és ellenérveket ütköztetett, de fél hétkor már útra készen állt az ajtóban, hogy még nyitva találjon legalább egy üzletet. Akaraterő nélküli nullának érezte magát, gyenge szarnak, közben mégis könnyebbült, ha

arra gondolt, mindjárt ihat valamit. Nem vásárol sokat. Vesz valami töményet. Két decist egy üdítővel. Nem sok, de mára elég lesz. Talán így is le lehet szokni. Ha napról napra kevesebbet dönt magába.

Éppen zárás előtt toppant be az apró vegyesboltba. Vett egy kis üveg, olcsó vodkát, egy kólát, és – biztos, ami biztos alapon – két pici üveg, zsebrakétának gúnyolt keserűt, amiket mindjárt a bolt előtt felhajtott. Azonnal jobb kedve lett, eddig görcsös izmai felengedtek, a keze finom remegése alábbhagyott. Azt ugyan nem értette, az eladó miért vette el a pénzét olyan fintorgással, mintha egy leprás lenne. Szóvá akarta tenni, de aztán úgy döntött, hagyja a fenébe az egészet. Büszkeséget érzett, amiért a bort ezúttal kihagyta, és ez fontosabb volt számára.

Hazafelé vette az irányt. A külváros mindig is csendes volt, de most az esős, sötét utcák már-már egy szellemváros érzetét keltezték benne. Megállt egy kapualjban. Megihatná az italt itt is. Nem viszi haza. Ez is valami. Ha otthon nincs pia, talán kevésbé fogja kívánni. Megtekerte hát a vodkás üveg nyakát, nagyot húzott belőle, majd ráküldte az üdítőt. Három perc alatt kivégezte mindkét üveget. Élvezte, ahogy az alkohol folyékony tűzként árad szét az ereiben, jótékony köddel terítve be az agyát. Már a hideg sem zavarta annyira.

Tíz perc múlva hazaért. A zsebébe kotort, hogy előkeresse a kulccsomóját, de sehol sem találta.

– Nem igaz, hogy elhagytam – motyogta kásás hangon. Egy percig csak toporgott a kapualjban. Megrángatta az ajtót, közben persze tudta, hogy zárva van. Réveteg tekintettel méregette a kaputelefont. Felcsengessen valakinek, hogy engedje be? Végig futtatta az ujját az egymás alatt sorakozó neveken, és már éppen megnyomta volna a megfelelő gombot, de akkor megmerevedett. Észrevette ugyanis, hogy a saját lakásának száma mellett másvalaki neve szerepel.

– Eltévesztettem az épületet – motyogta. – De hát ennyit nem ittam! – Visszasétált pár lépést, ki az utcára, és felnézett a háztömbre. Hiszen itt lakok. Akkor meg mi az isten folyik itt? Visszament a kapualjba, éppen akkor, amikor nyílt az ajtó, és egy középkorú férfi lépett ki rajta. Pórázon vezette maga előtt a kuttyáját.

– Hé! – fogta meg a vállát az idegen. – Hova mégy?

Belenézett az ismeretlen arcba. Ki ez? Talán egy új lakó.

– Itt lakok – makogta. – Engedj be!

– Francokat laksz te itt. Tűnj el!

– Mondom, hogy itt lakok – bizonygatta fád hangon, mikor egyszerre orrfacsaró bűz csapta meg az orrát. Az ázott ruha, a szúrós izzadtság és az olcsó pia szaga. De nem a másik férfiből jött. Belőle áradt. A tekintete az ajtó üvegtáblájára esett. Karikás szemek néztek vissza rá, meg egy sűrű borostával szegélyezett, beesett arc. Ez én volnék?

– Tűnés! – nagyot taszítottak rajta. – Ne ide mássz be éjszakára!

Tántorgó léptekkel sétált odébb. Átvágott a ház előtti, sötét játszótéren, majd lehuppant az egyik vizes padra. Cigaretta kotort elő a kabátja zsebéből, és szuszogva rágyújtott. Jó, hogy tudott lejmolni pár szálát a vasútállomáson. Valami személtáda a múltkor ellopott tőle egy egész dobozzal, amíg ő a parkban aludt. Amikor pedig felébredt, még arcon is ütötték.

A szájában érezte a nemrég megivott vodka, és a pancsolt keserű likőr ízét.

– Jól esne még valami – sóhajtott, de már nem maradt több pénze. Eltompult agyában egymást kergették a lassú gondolatok. – Mit keresek én itt, kint az utcán? – kérdezte magától. – Nem vagyok alkesz. Én fontos ember voltam egy nagy cégnél. Harmincvalahány éves. Havi négyszáz tisztán, plusz a juttatások. Akkor meg mit keresek én itt?

kovacsgabor

Trauma

Sötét volt és fojtogató csend. A szobában a tárgyak ijesztő árnyvétagokat növesztettek, amik mintha szüntelen mozgolódának, és egyre közelebb és közelebb kúsznának az ágyhoz, melyben egy törekeny test reszketett, izzadt tapadós pizsamában.

Ben szíve hevesen kalapált, szemei ide-oda cikáztak az árnyakat vizslatva. Valaki őt figyel és türelmesen vár, akár az idő végezetéig is. Sikított volna anyának, vagy apának, de a tizenegy éves fiúk nem csinálnak olyat. Összekuporodott, s gondosan betakarta mindenét, úgy vélte, a takaró, akár egy áthatolhatatlan pajzs, majd megvédi a boszorkányoktól és a lidércektől, amik leselkednek rá.

Ekkor a szoba ajtaja lassan nyílni kezdett. A levegő hirtelen fullasztóvá vált. Kétségbe esve és levegővisszatartva figyelte a nyíló ajtót. Szíve majd szétverte mellkasát.

Egy magas, emberi alak lépett be a szobába. Kissé nehézkesen botorkálva és alkoholtól bűzösen. Ekkor tudatosult a fiúban, hogy apja az.

Jack, aki egy újabb frusztráló munkanap után – amit ismét a kocsmában fejezett be – most hazaért. Az önsajnálát és az élet iránt érzett keserű gyűlölete, amit az alkohol a felszínre hozott, most teljesen elhomályosította elméjét.

Közelebb cammogott az ágyhoz, majd megállt, és a sötétben fia utcai lámpák által megvilágított arcát nézte. A fiú szemeiben rémület, vagy zavarodottság volt, nem tudta eldönteni melyik, soha nem értette az embereket, sem az érzelmi megnyilvánulásait. Hisz ő csak egy gyári munkás volt, a társadalom legalja, leszámítva a csöveseket, egy ostoba géplakatos, aki fűrészelni és reszelni tanult, nem valami okostojás pszichiáter, vagy valami nagymenő, öltönyös marketingmanager.

– Apa? – szólta a fiú.

– Pszt! – jelezte mutatóujját merőlegesen ajkához emelve Jack.

A férfi nem tudta, miért érezte azt, amit érzett, de megkívánta fiát. Talán, mert látta a reményt, és az ártatlanságot a szemeiben, vagy szimplán túlságosan hasonlított az édesanyjára, de beteg és perverz gondolatai támadtak. Be akarta mocskolni a gyermeket, elvenni az ártatlanságát, megrontani, megbaszni úgy, ahogy őt baszta meg az élet. A televízió és az internet úgyis agyatlan, megkeseredett ripacsot csinál belőle. Dühös volt. Az indulatok elburjánztak a fejében, és nem volt már visszaút.

Ben értetlenül figyelte, ahogy apja a nadrágszíj csatjával küszködik, majd végül kioldja azt, aztán lassan a nadrágját is letolta.

– Apu, mit csinálsz? – kérdezte zavarodottan a fiú, de Jack nem válaszolt.

Felhajtotta a takarót, mint valami óriás, vajas doboz tetejéről a fóliát, és odatérdelt az ágyra, miközben egyik kezét a fiú szájára tapasztotta.

– Pszt!

A gyermek kapálózni kezdett. Jack érezte, ahogy a meleg levegő páráként kicsapódik a tenyerére, miközben másik kezével lerángatta a fiú pizsamanadrágját. Jack hímtagja megkeményedett. Hasra fordította az egyre kétségbeesettebben kapálózó gyereket, hogy fölé feküdjön, de az évtizedek kemény fizikai munkájával edzett vaskezesek, nem engedtek, majd anélkül deflorálta a kisfiút, akinek könnyei langyos cseppekként hullottak a szodomita kemény, érdes kézfejére.

Ben az esetet követően elvesztette a látását, aminek inkább pszichés, mintsem valamiféle biológiai okai lettek volna. Jack pedig a gyalázatos éjszakát követő harmadik napon egy különös munkahelyi baleset áldozatává vált, miközben egy sajtológép mechanizmusát javította, ami kísérteties módon ráesett összezúzva és a felismerhetetlenségig szétroncsolva a testét.

Benben azóta is élnek az éjszaka emlékei, melyeket, ha el is tudott volna felejteni, a vaksága mindig emlékeztette rá, hogy megtörtént. A szem a lélek tükre, a lélek pedig, ami emberré tesz minket, de azon az éjszakán Benjamin elvesztette szeme világát, s azzal együtt a lelke egy kis darabkáját, ártatlanságát és fiatal-ságát.

– Nos? Mit szól hozzá?

– Egyszerűen... félelmetes, de egyben csodálatos is – válaszolta álmélkodva a nő.

– Tudja, hogy készítette a festő a képet? – kérdezte a férfi komisan vigyorogva pont úgy, mikor az ember már nyeregben érzi magát egy nőnél.

– Igen – válaszolta a nő, aki továbbra is ámulattal figyelte az előtte nyújtózkodó vásznat.

– Nos, mit szólna egy vacsorához, ahol megbeszélhetnénk, melyik volt a kedvence? – próbálkozott a férfi.

– Köszönöm, nem – válaszolta a nő.

– Nos, rendben. – A férfi, vörösödő fejjel és nem kevés dühvel, szép csendben tovább sétált.

A következő festmény Jézus Krisztust ábrázolta a keresztfán, amint onanizáló férfiak térdepeltek megfeszített teste előtt, miközben egy nő (valószínűleg Mária Magdolna) orálisan kényeztette a haldokló Krisztus nemi szervét. A háttérben sötét, eltorzult halálfejek figyeltek, akár a döggesejük a haldokló tetemre.

– Hogy tetszik? – kérdezte az ismeretlen férfi.

– Meghökkenő – válaszolta közönyösen a nő tekintetét le sem véve a képről.

– Tudja, hogy rengeteg fájdalom és harag van ebben a képben? Nézze csak az ecsetkezelést, mennyire intenzív, szinte felszántja a vásznat, és a színek... kevés, de hatásos színösszetétel. Olyan az egész kompozíció, akár egy örvénylő kavalkád, ami beszíptantja, megrágja, majd kiköpi az embert.

A nő odafordult a férfihez.

– Jó napot! – Enyhén meghajolt. – Benjamin Cournington.

– Ön az a... – A nő, kissé zavarodottan nézte az előtte álló férfit.

– De.

– Jesszusom.

A férfi mosolygott.

– Nagy rajongója vagyok.

– Köszönöm.

– Jaj, de buta vagyok, be sem mutatkoztam. Nicole vagyok. Nicole Fanning.

– Örvendek!

A nő továbbra is zavarban álldogált.

– Nyugalom, én is csak ember vagyok – mondta egy könnyed mosoly kíséretében a férfi.

Nicole szíve majd kiugrott a helyéről, nem tudta, hogy viselkedjen egy vak ember társaságában, majd egy kérdés vetődött fel benne. Honnan tudta, hogy itt áll, és hogy pont ezt a képet nézi?

– Honnan tudta, hogy...

– Hogy itt áll?

– Igen – bólintott a nő.

– Attól, hogy vak vagyok, a többi érzékszervem még kitűnően működik.

Nicole, kissé elpirult.

– Éreztem a parfümét, és hallottam a cipője kopogását, valamint a légzését.

– És honnan tudta, hogy melyik képnél állok?

A férfi ismét elmosolyodott.

– A válasz nagyon egyszerű. A képek sorrendben vannak kiállítva.

Nicole teljesen ostobának érezte magát.

– Csatlakozhatom önhöz? – kérdezte Ben.

– Viccet velem? – mosolygott a nő. – Örülnék, elvégre kevés ember mondhatja el magáról, hogy maga a művész kíséri körbe a művek között.

– Kérem, meséljen magáról! – kérlelte a férfi.

– Egy kisvárosban nőttem fel észak-nyugaton. Mindig érdekelték a művészetek, a szüleim is támogattak. Van egy húgom, Lizzy.

A kép, ami előtt álltak, egy kislíut ábrázolt. Szemei hiányoztak, arcán irtóztos fájdalom látszott, a háttérben pedig egy iszonyatos, embertelen, torz alak nyújtózott érte.

– Kérdezhetek valamit?

– Csak nyugodtan!

– Hogy képes ilyen képeket készíteni?

– Egyszerű. Számítógép-elektrodákat csatlakoztatok a fejemre, amik felfogják az agyhullámaimat, majd azokat a számítógépbe továbbítják. A gép egy grafikusprogram segítségével átkonvertálja színekké, formákká, majd egy robotkar az idegrendszeri receptorokkal szimbiózisban megfesti, ahogy azt itt is láthatja. – Ekkor a kép felé mutatott.

– Igen, igen. Ezt olvastam, de nem erre gondoltam. Mi az ok, amiért ilyen képeket fest?

– A valódi művészetet nem lehet megtanulni, az belülről jön és általában a bánat és a keserűség a kiváltója, vagy azért, mert vágyunk valamire, vagy azért, mert elvesztettük azt, vagy is-is. – Itt kis szünetet tartott. – Tudja, a képeim többsége a félelemből, a frusztrációból és az elkeseredett dühből fakadnak.

Nicole odalépett a férjhez, majd átölelte.

Sötét volt és fojtogató csend. Nicole mély, lassú levegővételekkel szuszogva aludt. Ben mellette feküdt, és a mélységesen végtelen csendet hallgatta, miközben fejében ugyanazok a förtelmes rémképek kísértettek, amik azóta a tizenhat évvel előtti éjszaka óta is kísértik.

Remegett és izzadt. Fullasztó volt az áporodott levegő. A világ, amiben járt, a pokol volt. A végtelen sötétségben volt, ahol az árnyak eleven feketeséggé mozogtak. A levegő forró volt, a gyomra remegett. Úgy lebegett, akár egy szellem. Nem akart haladni, mégis lebegett tovább. Ereiben a vér izzó lávafolyamként folydogált a csontokra olvasztva a húst. A füle mellett ocsmány kifejezések és fülsértő kacajok és kiáltások sokasága suhant el.

Hirtelen minden olyan lassú és töredezett lett, elnehezült ő is, mintha végtagjai ólomból lennének, majd az üres térben egy kaput pillantott meg. Az lassan kinyílt feltárva egy termet, ahol különböző torz alakok, szárnyas lények és egyéb irtóztos fürmedvények paráznalkodtak egymással. Mindent vér borított, akár egy középkori kínzókamrában. Ben a pokol legmélyebb bugyrában volt, ahol démonok erőszakoltak emberi torzokat, miközben húsukat marcangolták a végtelen agónia kakofóniájának kompozíciójára, melynek címe: A totális kaos.

Erősen koncentrált, hogy szemeit megfossza ettől az undorító látványtól. A kapu felé vette az irányt. Átlépve a kapun egy ismerős szobába ért. A szuperhősös poszterek, a könyvespolc, az asztal az ablaknál, minden olyan ismerős volt. Ekkor akár egy villám a szürke felhőből, úgy hasított az agyába a felismerés, hogy ez a régi szobája. Ott állt a régi emlékei között, és mégis az egész olyan valóságos volt.

Az ágyhoz lépett, leült rá. Ekkor vette észre, hogy egy fiú fekszik benne. Ő volt az, a tizenegy éves éne. Egymást nézték, a kisfiú szemében félelem ült.

Az ajtó hirtelen nyílni kezdett és az apja lépett be, legalábbis egykor az lehetett, most már csak egy förtelmesen bűzhödő és rothadt hulla volt az apja ruhájában, akinek ezernyi csonkítás éktelenkedett a testén. A kicsi Benért jött, hogy újra megtegye a gáztettét. Az arca az ocsmányan vigyorgó grimasztól eltekintve tökéletesen élettelen és üres volt.

Az öreg Benjamin felállt az ágyról, hogy szembenézzen azzal az emberrel, akitől a világon a legjobban félt. Izzadni kezdett, a bőre libabőrös lett, a lábai remegtek, a szíve zakatolt, hiába próbált levegőt venni, olyan volt, mintha mindent kiszívták volna a szobából, majd nagy nehezen mégis sikerült, nyelt egy hatalmasat, majd odalépett a rettegett alak elé.

A halott arc úgy rángott, grimaszolt, vicsorgott, mintha démonok száza szállták volna meg és az irányításért harcolnának. A szemüregében izzó feketeség volt.

Benjamin nekiesett, megragadta a torkát és fojtogatni kezdte. A hús puha volt, és mint a pép, oly könnyedén roncsolódott, mignem az ujjak elérték a nyakcsigolyákat, amik reccsenve megadták magukat, majd a fej tompán fröccsenő puffanással a földre esett, úgy horpadva be, mint egy rohadt alma. A szétzúzódott koponya maradványai közt milliárdnyi fereg mozgolódott a maradékon rágódva.

Benjamin lehunyta a szemét és okádni kezdett.

Egy nő mellett fekvé tért magához. Ismerte az illatát. A felesége, Nicole volt az.

Milyen gyönyörű – gondolta magában, ahogy az arcát nézte, aztán csak feküdt és tovább nézte a nőt.

– Gyönyörű vagy – súgta neki a férfi, majd lassan, remegve felnyíltak a nő szemhéjai, aztán ásított egyet.

– Mit mondasz, édesem?

A férfiben ekkor tudatosult, hogy valóban lát, és ez nem egy újabb lázálom.

– Ébredj, szívem! Látok. LÁTOK!

A nő kék szemei nedvesen csillogtak, miközben férjét figyelte, ahogy az sírva kirohant a fürdőszobába, hogy szemügyre vegye saját arcát a tükörben. Ben visszahozta a szobába, és az ágyba vetette magát a felesége mellé.

– Látok, szívem! Látok! – odabújt a nőhöz, az átkarolta, majd arcát a melléhez szorította.

Nicole lágyan simogatta a férfi fejét.

Ben nem akart hinni a szemének. Felemelte a fejét, hogy a felesége szemébe nézzen, de amit ott látott, az túlment a józan ész határain. Nicole arcát démoni vonások tarkították és a szeme helyén fekete üresség volt.

Ben sikított, majd magából kikelve ordított.

– Takarodj innen!

A nő arcába öklözött, majd kirohant a szobából.

Mindenhonnan hangokat hallott. Tedd meg! Öld meg! Öld meg a ribancot! Imbolyogva, lüktető halántékkal botorkált ideoda a lakásban tehetetlenül, akár egy börtönben. A kétségbeeséstől sírógörcsöt kapott. Öld meg! Öld meg a fattyút is, ami benne van! Tépd szét! Ben a konyhába ment, a végtagjait és az elméjét egy idegen, külső erő irányította, majd felkapott egy kést és visszament a hálószobába...

Csurom vér volt mindene. Nem az ő vére volt. Nem emlékezett rá, hogy mi történt. Feltápaszkodott a földről, majd körbenézett. Ott feküdt a felesége a vértől lucskos ágyban. A belei kiszaggatva, a nemi szerve húspéppé szétroncsolva.

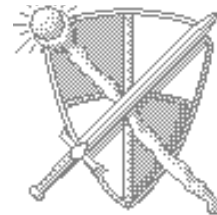
Ben zokogott. Én tettem...

Nem tudta, hogy ezt most kérdezi, vagy állítja. Ekkor öklendezni kezdett, majd hányt. Az epe és a gyomor egyéb tartalma egy fejletlen magzat végtagjainak, torzójának és fejének darabkaival keveredett.

Ekkor tudatosult Benben, hogy nem egy, hanem két életet ottlított ki az éjszaka. Az emlékek lassan derengeni kezdtek az emlékeztetésben a förtelmes tettről, ahogy szeretett feleségét tébolyodott dühöngéssel szétkasabolta, majd a méhéből kitépett gyermeket megette.

bel corma

Vámpírvadász

I. rész

Az alacsonyan rohanó, fátalos felhők vérszínben tündököltek, ahogy a lenyugvó nap haldokló sugarai megfestették őket. Hideg szél kerekedett, mely a havasok fagyos illatát hozta magával és még valamit...

Míntha...

Olyan volt, akár egy halk suttogás érzékeim peremén. Hűvös lehelet, mely megtáncoltatja a fák száraz, barna leveleit, hogy azután tovatűnjön a semmiben. Sóhaj, mely egy élet halovány emlékébe kapaszkodik és egyre hív...

Az „ő” hangja...

Megremegtem és a sötét emlékek tovatűntek. Komoran összehúztam magamon vastag, fekete köpenyemet és óvatosan letérdeltem, hogy alaposabban szemügyre vegyem a lábaimnál fekvő, szétmarcangolt testet.

Egy tizenöt év körüli lány volt, illetve az, ami még megmaradt belőle. A nyomokból ítélve nagyjából egy napja halhatott meg. A vadállatok már alaposan kikezdték a testet, ám az arc és a nyak szerencsére még sértetlen volt. Óvatosan félresimítottam a haját és megtaláltam azt, amit kerestem.

Két pontszerű, vörös seb volt a nyakon, egymástól néhány centiméternyi távolságra csupán. Épp, mint egy...

„Kiszívta a vérét... Az utolsó cseppig!”

Keserű szájjal indulni készültem, de valamiért meggondoltam magam. Hirtelen ötlettől vezérelve alaposabban szemügyre vettem a lány arcát...

Ovális arc volt, fitos orral és telt ajkakkal. Fekete volt a haja, és bár a kék szemekre már fátalat borított a halál, mégis... Míntha még őrizték volna egykori tulajdonosuk lelkének egy apró lenyomatát. Életében olyan lehetett, mint...

Ekkor döbbsentem rá arra, amit szívem legmélyén már rég sejtettem.

„Épp olyan, mint te, Ariel... Olyanokat választasz, akik hasonlítanak rád, mert... Azt akarod, hogy minden egyes alkalommal a te arcodat lássam viszont...”

Felálltam és fájdalommal sóhajjal engedtem el a büntudat égető szellemét. Gyors, gyakorlott mozdulatokkal ellenőriztem az alkalomra felcsatolt ezüst pengéket.

Még várt rám egy feladat!

II. rész

Gyönyörű, koromfekete lovam háta tajtékzott, ahogy kíméletlenül úztem, hajtottam őt. A szerencsétlen állat izmai remegtek az erőfeszítéstől, de a szíve – az a hatalmas szív – még kitarzott. Ő jelentette most számomra az egyetlen reményt. Csak ő állt között és a sötét démonsárnyakon száguldó halál között...

Régóta vágattam már kelet felé, ám most apró reménysugár éledt szívemben. Nem nagy, akkora csupán, mint a fagyos szélben táncoló gyertyaláng. Ha Isten is megsegít...

„Dereng az ég alja...”

Csillag ebben a pillanatban bukott fel. Eddig is csupán az akarat úzta, hajtotta őt előre, de a teste már nem bírta tovább.

Ez túl sok volt elméjének. Végző elkeseredésében odasétált a negyedik emeleti lakás ablakához, kinyitotta azt, aztán kivetette magát rajta.

Hörögve hemperedett meg a sárban...

Szerencsém volt, vagy talán az égiek vigyáztak rám, mert a lábam kiakadt a kengyelből én pedig a sűrű csaltosba zuhantam. A bokrok tompították zuhanásomat, és bár minden tagom pokolian sajgott, de semmim nem tört el. Sikerült feltápaszkodnom. Egy apró tisztásra jutottam...

Körbeölelt a csend. A szemerkélő, hideg esőben kristályos felhőkként gomolygott körülöttem a leheletem. A telihold ezüstös fénye apró gyémántokként csillogott a nedves leveleken. Megengedtem magamnak egy halovány mosolyt...

„Gyönyörű hely. Ha itt kell, hogy véget érjen...”

Egy elmosódott folt mozdult látómezőm peremén. Olyan érzésem támadt, mintha lelassult volna az idő. Ólmos fáradtság ömlött szét tagjaimban, ahogy igyekeztem megpördülni...

„Mindig is értettél a bűbájhoz...”

Ezüst pengém a tenyerembe röppent, de már tudtam, hogy elkéstem. Egy villanás, erős ujjak szorítása a csuklómon, egy csavarintás és töröm a nedves fűbe hullott. Ariel forró leheletét a tarkómon éreztem.

– Hiányoztam? Biztosan, ha ilyen messzire eljöttél értem...

Kacagásába sötét zöngék vegyültek. Újra szabad voltam, de annyira futotta csupán az erőmből, hogy térdre omoljak egy hideg pocsolyában. Érzéki sóhaja az agyamban visszhangzott, azután...

Végre megpillantottam őt. A tisztás közepén állt, tőlem pár méterre csupán. Finom metszésű arcát hollófekete haj keretezte, kék szemeiben megcsillant a sápadt hold fénye. Épp olyan volt, amilyennek megőriztem őt emlékeimben...

Ujjaim megrebbentek, már mozdultam volna, de ismét megelőzött. Úgy éreztem, hogy olvas a gondolataimban. Körvonalai megremegtek, egy pillanat volt csupán, ahogy megtette a köztünk lévő távolságot. Keményen megragadta a mellkasomon a köpenyemet, és kíméletlenül nekipréselt egy öreg tölgyfának. Nem engedett el, és a következő pillanatban már hozzám simulott hajlékony teste.

– Tudom, hogy Arielt keresed bennem, de „ő” már nem létezik – sziszegte a fülembe és fejemet keményen a fának nyomta. Forró nyelve az artériámon táncolt. – Ő gyenge volt, de én... én megmutathatom neked az érzéki örömök valódi extázisát... Azt, amely túlmutat a nyomorult emberek szálnalmas vergődésén. Velem isten lehetnél...

Magam sem tudom, hogyan sikerült letépnem a nyakamban lógó ezüst keresztet és belenyomnom a vámpír arcába. Egy sebzett vadállat gyorsaságával szökkent hátra, fültépő sikítása a dobhártyámat szaggatta.

Egy érzés... Valami megváltozott...

„Pirkadat!”

A tisztás rózsás fénybe borult, a bestia pedig egy villanással eltűnt a gomolygó, hajnali párában. Dühös sziszegése még sokáig visszhangzott a fülemben.

Sejtettem, hogy nem most találkoztam vele utoljára...

Folytatása következik!

Kristállysólyom

Mese a napról, a holdról és a bolygóról

Mielőtt ismét nekiindult volna, hogy társat találjon, még pihent egy keveset. Körbetekintett a térben, keresve az évezredekkel ezelőtt elveszett társat. Szomorú füstfelhő hagyta el a testét. Már nagyon régóta kutatott hozzá hasonló, érző égitestek után, de mindig csalódnia kellett. Az a sok ezer csillag, amelyeket látott, mind hidegen bámult vissza rá. Ha pedig érző ismeretlennel találkozott, az hátat fordított neki.

Már mindnek volt társa. Szépek, fényesek, rózsaszínek, kékek, vörösek; megannyi káprázatosan ragyogó, vagy feneketlen sötétségben megfakult csillag.

Egy volt csupán, ami mindnél szebben világított, és rátalált. Évezredekig járták a villogó táncot egymás körül, fényes kitörésekkel udvaroltak egymásnak. De a társa egy napon zsugorodni kezdett. A fénye lassan elhalványult, végül kialudt. S mire ez a bolygó észrevette a folyamatot, a társa eltűnt.

Magányosan keringett az űrben, immár harmincezer éve. Belefáradt a hosszú útba, úgy érezte, ereje fogytán van, de nem akart anélkül eltűnni, hogy itt hagyja valamit magából. Hiába volt fáradt, ez erőt adott neki. Továbbindult hát.

Közel ötezer évig járta az ismeretlent, amikor megpillantott a távolban egy magányosan fénylő csillagot. Nem talált a közelében senkit, hát elindult felé. Miközben haladt, reménye egyre növekedett. Talán végre, végre megtalálja azt, aki viszonzza a céljait, a lelkesedését! Talán végre talál valakit, aki osztozik vele magányában, támogatja némán, szavak nélkül. A bolygó szikrázó fényekkel öleli majd át, akár több millió évig lengi körbe, várva a támogatást, utódaitak létrehozva. A felszínén élet jön létre, majd fejlődik évmilliókon át! Apró élőlények válhatnak hozzá hasonlóvá, szerethetik őt, és a csillagot, amely ott vár rá a távolban. Igen, ők ketten megtörhetik ezt a rideg életteleniséget, ők alkothatnak valamit, amit más nem tud! Kimerültsége ellenére hatalmas lelkesedéssel közeledett a csillag felé.

A csillag mérete pedig növekedett, egyre növekedett, de a bolygó tudta, még nem érte el. Látta, sokszorta nagyobb nála, és már érezte is a meleget. Ezt a kellemes érzést, amit utoljára harmincezer éve tapasztalt. Hiányzott neki az érzés, de ez a hiány még lelkesebbé tette. Átmelegedett a lény, párolgott a felszíne. Amikor már látta, elég közel jutott a fényes csillaghoz, megállt előtte.

Az némán bámult vissza rá, de kíváncsian szemlélte. Közeledni kezdett a bolygó felé, mire az hátrált, mert túl forró volt a vörös csillag felszíne. Az ismeretlen erre megállt. Felszínén gyönyörű fények villogtak, melyek elbűvölték a bolygót.

Én vagyok a nap – mondta a csillag mindent bezengő hangon.

A bolygó hirtelen megszeppent, alig hitte el, hogy megtalálta azt a csillagot, amelyhez minden más bolygó, csillag melegedni járt. A bolygó tudta, hogy a nap lehet a legnagyobb segítsége az élet létrehozásában. Elhatározta, hogy nem tágit mellőle. Beszélni kezdett hozzá:

Adj életet a felszínemnek! A fényedért hálásak lesznek a rajtam élők.

A nap úgy tűnt, elgondolkozik, de nem válaszolt. Lassan, méltóságteljesen elfordult a bolygótól, aki azt hitte, ezzel végleg elutasították. De nem akart több magányt, hideget, életet akart végre. Követte a napot, és elvágta az útját. Az óriás felszínén szikrázó villámok, kitörések tudatták vele, hogy azonnal el kell állnia az útból.

Ekkor azonban furcsa csillag jelent meg a távolban. Szürke alakjával hevesen közeledett, felszínét elborították az aszteroidák okozta kráterek. Nem lassított akkor sem, amikor már világossá vált, hogy a bolygó közvetlenül előtte áll. Az ütközés elkerülése érdekében a bolygó a tőle telhető legfürgébben odébb állt az útból.

Az idegen ezután nagyon gyorsan lelassult, egészen közel került a bolygóhoz. Felszínén csillogott a nap fénye. Ez a látvány a bolygót egészen megbabonázta, aprólékosan végigfűrkészte a jövővény kráteres, torz felszínét, viharvert arculatát.

Én vagyok a hold – mondta a szürke csillag hevesen. Dohogva elfordult a bolygó elől, majd a napot szólította meg: – A felszínem hideg és élettelen. Melengess meg, látod, a te erőd csillogással tölt el, és olyan gyönyörűvé tesz, amilyen te magad is vagy! Én ragyogok majd neked, ha oltalmazol. Én vagyok a legjobb társ.

A nap érdeklődve vette szemügyre a holdat. Sokáig vizslatta őt, majd a bolygóhoz fordult:

Harcoljatok meg a kegyeimért! Azt veszem oltalmamba, aki győz.

A bolygó visszakoza fogadta a kijelentést. Kicsit eltávolodott a naptól, közelebb lebegett a holdhoz, és azt mondta:

Nem akarok veled harcolni. Döntse el a nap, melyikünket veszi az oltalmába!

A hold fellelkesült, továbbította a szavakat a napnak, aki azt felelte, idő kell a döntéséhez.

A két kérelmező ötszáz évet várt a döntésre, és ez idő alatt nem távolodtak el a naptól. A hold magabiztosan keringett a bolygó körül, tudatva vele, hogy úgyis nyer. A bolygó nem törődött vele, bízott minden reményében, álmában, csak a jövőről ábrándozott.

Végül a nap feléjük fordult, és kinyilatkoztatta a döntést:

Hold, tündökölj úgy nekem, mint soha azelőtt!

A hold a döntést egy forgással díjazta, mely becsillogta a környező többtízezer kilométert. Boldog volt, hiszen tudta, ő az első, akit a nap magához fogadott!

A bolygó tudomásul vette az elutasítást, és nem akart már várni. Már épp elég időt töltött a nap mellett, úgy döntött, elindul, talán mégsem ő a legmegfelelőbb társ.

Mivel azonban végtelenül szomorú lett, képtelen volt eddigi tempójában továbbállni. Felszínét elborították a szürke felhők, melyek alatt villámlott, dörgött az ég. Hevesen vágott neki az újabb zarándokútnak, ám így a felszíne több helyen is sérült.

Hatalmas darabok váltak el tőle, repültek az űrbe, melyek csodás módon további viharokkal, fényekkel keltek önálló életre.

A bolygó hátra sem fordulva haladt, keserve mindennél jobban elborította, mert képtelen volt elfogadni, hogy már megint elutasították. Ő csak életet akart, csak egy néma társat. Szerette volna végre valami mással megtölteni a világűr, valami erőteljesebbel, valami különlegessel, amire csak ő képes. De a nap alábecsülte őt. Nem látta, mekkora lehetőség van benne, hisz' csak ő lett volna képes élettel díjazni a csillag odaadását. Szomorúan távolodott, és közben arra gondolt, vajon kibír-e még egy elutasítást?

Amíg ő elkeseredve haladt az űrben előre, a nap tekintete egy pillanatra rávetődött. A nap látta, amint újabb darabok szakadnak el a bolygótól, így látta azt is, hogy valamennyi önálló életre kel. A csillag hatalmas, nehéz nyögéssel fordult az egyre távolodó bolygó felé. Utána akart menni, mert rájött, hogy a daraboknak is életet adhatna, és minden élet hálás lenne a fényéért, függene tőle, sőt, őt csodálná, istenitené!

Hirtelen indult el a fényévekre járó bolygó után, mert attól félt, már nem éri utol. A hold nem szakadt el tőle.

Hová mész? – kérdezte a hold naptól. – Nélküled elvesz minden melegségem, oltalmaz még!

De a nap rá se hederített. Egyre gyorsult, amint közeledett a bolygó felé, és amikor elég közel ért hozzá, lassulni kezdett.

Rémülten vette azonban észre, hogy későn. Nem lassult elég gyorsan, érezte, képtelen megállni; ő túl nehéz volt, túl nagy, a bolygó pedig túl kicsi.

A bolygó megérezte a nap melegét, és felé fordult, látta, amint a belőle leváló szilánkokat összezúzza a hatalmas csillag.

Hát végre éltethetek valamit! – kiáltotta a bolygó önfeledten, és ekkor a felszíne izzani kezdett. Érezte, amint a víz elpárolog róla, amint a felhőbe lyukat égetnek a forró sugarak, és mindenféle élet, mely eddig fejlődött a felszínén, most, a pillanat törtérsze alatt elenyész. Reményvesztetten várta, hogy a nap elérje őt.

A fény ekkor mindent betöltött, megvakította a bolygót, aztán egy villanással vége lett.

A hold azonban nem állt meg. Annyira elkeseredett bánatában, hogy részese akart lenni a tragédiának, azt akarta, hogy a nappal együtt hulljon szét ő is. Amint látta, hogy a nap felszíne átreped a bolygóval történt ütközéstől, még gyorsabban közeledett feléjük, végül ő is belecsapódott a napba, így szilánkjaira hullott szét.

Látta, ahogy a bolygó feldarabolódik, majd nála nagyobb, de a napnál kisebb darabjai szétszóródnak az űrben. Messzire szálltak a nap hatalmas darabjaival, a saját szilánkjával, míg végül eltűntek, és fényes kavargások tömkelegét alkotva egyesültek valami különös rendszerben.

A hold utolsó erejével azt mondta a napnak:

Ha neked a bolygó kell, úgy én is követem a bolygót. Akkor fénylek majd neked.

Hozzuk létre az életet! – kiáltotta a bolygó elhaló hangon.

Ha a fényemmel megszerethetem magam, a közeledben maradok – mondta a nap a bolygónak, majd több száz darabra hullott szét.

A tragédia maradványai szertepültek a világűrben, mind másfelé, de örökké egymás közelében. Ahogyan távolodtak, lassultak, megállapodtak. Rengeteg csillag között találták meg a helyüket, s alkottak velük együtt rendszert. Létrehozhatták az univerzumokat, melynek mind tagjai lehettek, egymástól függve léteztek.

A bolygó számtalan színű, formájú, méretű, felszínű utódai egymás közelében maradvánnyá alakították ki saját egyéniségüket. Ki szélsőséges, ki szelíd részét képezte az univerzumnak, melyben helyet talált. A csillagok körberajongták az élettől duzzadó bolygókat, igyekeztek mindig mellettük lenni.

A hold darabjai élettelenül, de reménykedve keringtek a bolygók körül, s némelyeken így igazi élet jöhetett létre. A bolygók adtak nekik erőt, a napok fényt.

A nap darabjai mindig követték a bolygók útjait, kellően távol tőlük, de elég közel hozzájuk, így azokon valódi élet alakulhatott ki, mely a napot imádta, általa létezhetett.

Így történt hát, hogy létrejöttek az univerzumok.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

jocker

Az őszi szél oboája

(3 soros-zárttükrös)

Kint a mező szélén van egy romház,
Tanya volt valamikor, nincs már ház...
Kint a mező szélén van egy romház.

(apeva)

Kinn,
Távol
Mindentől,
Áll egy üres
Roskadozó ház.

*

Ajtó félig leszakadt, ablaküvegek betörték,
Legyek itt már nem járnak, megdöglöttek, elköltöz-
tek...

Ajtó félig leszakadt, ablaküvegek betörték.

Nincs
Ablak,
Sem ajtó
Rajta. Már rég'
Nem lakja senki.

*

Néha erre jár egy öreg kóbor kutya,
Megáll, körbe néz, dül benne a bánata...
Néha erre jár egy öreg kóbor kutya.

Csak
Egy vén
Kósza eb,
Néha betér.
Még valakit vár...

*

(Senrjú)
Tetőcserepek
Viharban összetörték.
Szélkakas még él.

*

Ha vihar megjön,
Szemközt áll föl a vártán.
Már szóhoz jutna.

*

Szél oboának
Használja a fél-kéményt.
Ő döntötte le...

*

Hogyha szél szájba

Vágja, még kukorékol...

Recseg és ropog!

*

Szélnek jobban is
Tetszik a rozszant kémény.
Megrendült kutya...

*

Kitört ablakok
Maradék még rezeg.
Kutyát ijeszti.

*

Szélkakas csak sóhajt, roncs kémény, se tető, se
zsírzás,
Egyre rekedtebb, öregebb, már nem is vár semmi
mást.
Szemben az istálló, annak már csak falai vannak,
Régen vége a disznók, a tehén és ménes harcnak.

Az
Udvar
Kietlen.
Szélkakasnak
Nincs, kit ébresszen.

*

Fájós gerinccel
Sűrög-forog a kakas!
Vajh' meddig bírja?

*

Vágyva nézeget,
Látja, szél oboázik.
Roncs kémény bírja?

*

Kakasnak tolla nincs, már régen kihullott, kikopott,
Szél meg keresgél és talált utolsó csőszlopot...
Kakasnak tolla nincs, már régen kihullott, kikopott.

Már
Nem is
Tudna, hisz
Megette oly'
Régen a rozsdá.

Szél, míg itt van, fúj
Oszlop rozsdás lukába...
Jövőre... kidől!

Vecsés, 2016. május 18. – Szabadka, 2020. március 18. – Kustra
Ferenc – A 3 soros-zárttükrösöket, a verset és a senrjúkat én
írtam. Alájuk az apegákat, szerző-, és poétatársam Jurisin Szőke
Margit. Az apegák címe: Már rég' nem lakja senki.

Santiago

Isteni hajlék

Vad poklomban néha szörnyek élnek,
de más napokon szelíd angyalok,
lassan talán vége már a télnek,
ám meglehet, hogy addig megfagyok,
itt ülök én foltozott kabátban,
bokrok piszka rejti létemet,
lázam éget február havában,
hóesés és kósza szél temet,
éjjelente mennyek boltozatán
ragyognak a fényes csillagok,
ők fenn az égben, messze távol úrben,
én itt a földön, egy erdőben vagyok.
Istenem! Ha látsz poklom tüzében,
most összeszem koszos két kezem,
imádkozom, Uram, kérlek szépen,
hogy bocsáss be, ha hozzád érkezem.

csabi669

Ragyogj!

(Stephen King evokáció)

Éhező hely a nagyvilág,
néha csak kín s fájdalom vár,
van, hogy olykor alig pislog csillagod,
de ha sűrű ködfátyol borít, te akkor is ragyogj!

Mortelhun

Éhezők éneke

Fagyott földön szűrő fájdalmat majszol a magány,
Varjak dala a kora reggeli ködbe vész el,
A kút nyikorogva könnyezi zavaros vizét,
Az ember beszédbe elegyedik végzetével:
– Adj pénzt, adj nekünk sokadalmat!
– Adj disznót, s mi teszünk majd fogadalmat!
– Adj fényt, adj fenséges fáradságot!
– Adj a lelkünk felett győztes forradalmat!
De ha ezt nem lehet:
– Adj krumplit, feketét, fagyottat!
– Háborúból megtérő élő és halottat!
– Add nekünk minden kutya siralmas énekét!
– Add a macskáink utolsó életét!
– Add a teliholdat, hogy láthassuk nagyságod!
– Életet kioltó kegyelmes vadságod.
– Add, hogy álmaink átadhassuk tenéked,
– Átadjuk, vezeklünk, add nekünk reményed...

angyalka146

Fordított világ

Namármost, mindenki
tudja, hogy éltünk útja
csak egyfelé vezet.

Mert ha igaz, hogy
egy minden, s minden egy,
akkor a fent van lent.

S mert a lent vágyik fölfelé,
a fent pedig lefelé,
dinamikát teremt.

Spirál ez, mely jobbra,
s balra forog, s mi e
húzóerőbe kapaszkodunk.

Kijönni hogyan lehet?
Ha elengeded magad.
Szeress!

Mágia ez, ősrégi,
alapja ösztönös, elemi.
Vonzás a neve.

Ha ez megszűnik,
minden porba hull,
az elme az úrbe szabadul.

Üres az, ott semmi sincsen,
mégis benne rejlik
a Minden.

Mit tehetsz?
Engedd el a terheket és
Szeress!

Önzetlenül, észben tartva,
hogy Isten is azt akarja,
légy szabad!

S ha egy minden, s minden egy,
s a fent van lent,
már nem kell menned sehova:

Otthon vagy!

Krómer Ágnes

Egy perc varázslat

Láttad, ahogy értünk zokogott az ég!
Téli táncában megfagyott a falevél.
Ballagó idő kezében dobban a szív,
de viharos szelek rabolták el álmunk,
Zord idő felett mégis virágot bont az éj!
Hideg kilincseket mozgat a tegnap keze.
Mi vacogva ácsorogtunk a jövő küszöbén,
hol kihűlt az extázis, hitünk jégbe zárt világ.
Csak játszott a szél, ritmusra táncolt a szív.
Milyen kóbor varázslat érintette az arcunkat?

Norton

Asztrális ének

Bágyadt szívek dobbanása,
Kósza lángok lobbanása,
Izzó vágyak ölelése,
Érzelmek hevülése.

Furcsa táncban kavargunk,
Ide-oda kanyargunk...
S az életünk csak diafilm.

Alvó lelkek ébredése,
Csendes béke észlelése,
Kelő öröm csendülése,
Tudat mélyi rezdülése...

És magunkban látjuk meg egymást.

Sajgó szívek dobbanása,
Gondolatok koppanása,
Energiák robbanása,
Fáradt lelkünk tisztulása...

Aztán újra némaság.

Keresni, vagy elszaladni,
Érzelmileg szétszakadni,
Nem kívánok bűt, vagy bajt,
Talán csak az ösztön hajt.

Drekhtor

A régi napok emlékei

Korán keltem. A paplan
Még őrzi a tegnap melegét.
A parazsat, amit a múlt
Évről hoztam át.
De kialudt Kandallómon...
Ez már mit sem segít.

csabi669

Csiszolatlan érc

Érzem magamban feltörő szerelmed,
szívem, mint érzékeny műszer jelez földfelszínig,
mint csiszolatlan ércet: érzékeim feléd hajolnak,
szelíd gyűrődések repesztik.
Simít az ujjam: érzi bőrödet még,
prizmák közt siklik a fény:
szemem szemed foglya,
megvakítottál, s téged lát mindenben,
s világomat világod bűvkörébe fogja.
Most csak csöndes szavakat mormol a lélek,
s mint csiszolatlan gyémánt,
őrzöm törékeny ujjad.
Érzem magamban feltörő szerelmed,
a meghitt világot, a meséset, az újat.

Drekhtor

„Néki”

Lobogó hajkoronád,
Mogyorósín szemed.
Altató hangocskád,
Törékeny kis kezéd.

Uralkodsz szívemen,
S csak Te rád vágyom.
Szerelmem végtelen...
Te vagy orvosságom.

Rólad álmodom.
Azt kérem, légy velem...
Akaratlanul is tudd,
Csak miattad vétkezem!

Mortelhun

Speckó vers

Speciális vagyok, csillagokat festek,
koromszín égbolton aranyízű cseppek,
aranyízű cseppek széna illatával,
felnézel, elámulsz, elsodor magával.

Ragyogva birkóznak kacagva az égben,
gyémántsztín ecsetem megremeg a kézben,
megremeg az ajkam, erőtlen a karom,
átjár a félelem, művem cserbenhagyom.

Speciális voltam, mára én kiégtem,
erdő-mező szélén kéreg az ebédem,
nem festek már semmit gyémántsztín ecsettel,
apró freskó készül lelkemben neveddel.

Santiago

Hajnali tragédia

Ádáz küzdelem folyt a létért,
pirkadatkor gyilkos volt a harc,
a tettes megtörölte kését,
és egy percet pihenni akart.

Nem bírom én e lelki terhet,
innom is kéne tán egy italt,
én megtettem azt, amit kellett,
és szegény áldozat belehalt.

Később kiszültek mind a hurkák,
a sok kolbász füstölőre ment,
a sonkákat is pádra hordták,
s a háznép most vigad odabent.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Tudtad? A Lidércfény szerkesztősége már négy, ingyenesen letölthető kötetet készített.

A hazai sajátosságokat maximálisan megjelenítő, simagöröngyösi zombi apokalipszist bemutató két novelláskötet itt érhető el:

<https://www.zombiapokalipszis.hu>

A tizedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy kötetet **A Világegyetem Vándorló Vámpírpíjai** címmel.

Tavaly októberben jelent meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregénye.

Ez utóbbi két kötet innen tölthető le:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

